

Kenneth Wapnick, Ph.D

Τερματίζοντας *την αντίστασή μας*
στην Αγάπη

Η Εφαρμογή στα Μαθημάτων Θαυμάτων

Εισαγωγή

Τον Ιούλιο του 2003, πήγα στην Ατλάντα να κάνω ένα τετραήμερο σεμινάριο πάνω στο “Το Ταξίδι: Από τον Εγωϊκό Εαυτό στον Αληθινό Εαυτό” και ένα Σαββατοκύριακο σεμινάριο πάνω στο “Ζώντας στον κόσμο : Φυλακή ή Αίθουσα Διδασκαλίας.” Πριν την εβδομάδα που θα άρχιζαν τα τυπικά μαθήματα, η Ολίβια Σκοτ, η οικοδέσποινα μου εκείνης της εβδομάδας, μου ζήτησε να μιλήσω για ένα δώρο σε μια από τις κανονικές τάξεις της, των Μαθημάτων Θαυμάτων. Η Ομάδα μελετούσε το βιβλίο μου πάνω στα τέσσερα εμπόδια προς την ειρήνη – “ Το Ταξίδι Προς Το Σπίτι” – και βρίσκονταν στο Κεφάλαιο 11, όπου συζητούσα το υποκεφάλαιο “Ο Φόβος Της Λύτρωσης” από το Κεφάλαιο 13 του κειμένου. Η Ολίβια με ρώτησε αν μπορούσα να σχολιάσω αυτήν την ενότητα, πράγμα που έκανα. Η συζήτηση μαγνητοφωνήθηκε αλλά τόσο πρόχειρα που δεν μπορούσε να δημοσιευθεί. Παρόλα αυτά μια συμμετέχουσα, η Sandy Aycock, κατάφερε και έφτιαξε ένα αντίγραφο της ομιλίας μου.

Η Ολίβια μου έστειλε το αντίγραφο, προτείνοντας ότι θα μπορούσε να γίνει βιβλίο και όταν διάβασα την εξαιρετική δουλειά της Sandy, συμφώνησα. Εντυπωσιάστηκα με την μεστή ανάπτυξη που έγινε πάνω στην αντίσταση και την αποδόμησή της μέσα από την διαδικασία του κοιτάγματός της με τον Ιησού. Σε συνδυασμό με δυο άρθρα πάνω στο ίδιο θέμα που δημοσιεύθηκαν στον Φάρο του ιδρύματός μας, έμοιαζε να είναι μια βοηθητική δημοσίευση για αυτό το πολύ σημαντικό θέμα που βρίσκεται στην καρδιά της εφαρμογής των Μαθημάτων Θαυμάτων.

Η ομιλία επεξεργάστηκε για να διαβαστεί εύκολα και μερικά σημεία έχουν αναπτυχθεί περισσότερο και έχουν προστεθεί μερικά αποσπάσματα από τα Μαθήματα Θαυμάτων για να συμπληρώσουν την συζήτηση. Πάντως, το άτυπο της συνάντησης έχει διατηρηθεί, καθώς και κάποιες από τις ερωτήσεις που έγιναν κατά την διάρκεια της ομιλίας μου.

Έτσι, πρόκειται να διαβάσεις μια συζήτηση πάνω στο σημαντικό θέμα της αντίστασης να παραιτηθούμε από το εγώ μας, ένα από τα κεντρικά εμπόδια για να μάθουμε και να εφαρμόσουμε το μήνυμα του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων. Τα άρθρα από τον Φάρο, ασχολούνται με αυτό το θέμα. Το πρώτο άρθρο, “Αντίσταση: Πώς κάποιος μελετά τα Μαθήματα Θαυμάτων χωρίς πραγματικά να τα μαθαίνει”, αναφέρεται στην συμβολή του Φρόντ στην κατανόηση της αντίστασης, με ειδική αναφορά στην μελέτη των Μαθημάτων Θαυμάτων. Το δεύτερο, “Ο Δύτης”, χρησιμοποιεί το υπέροχο ποίημα του Σίλλερ με το ίδιο όνομα, για να μπει βαθιά στην πηγή της αντίστασής μας: τον φόβο να κοιτάξουμε το σύστημα σκέψης του εγώ, της ενοχής και του μίσους, πίσω από το οποίο βρίσκεται η πραγματική αντίσταση για να θυμηθούμε την αγάπη του Εαυτού μας.

1. Αντίσταση

Θα αρχίσω με το κυρίως θέμα του Κεφαλαίου 11 στο βιβλίο μου “Το Ταξίδι Προς Το Σπίτι”, που έχει τίτλο “Ο Φόβος της Λύτρωσης”. Σε εκείνο το κεφάλαιο, μιλάω για τον φόβο της αγάπης σαν εισαγωγή της συζήτησης για το “σήκωμα του πέπλου”, που είναι μια υπο-ενότητα του τέταρτου και τελευταίου εμποδίου προς την ειρήνη, “Ο Φόβος Του Θεού”, καθώς επίσης και το αποκορύφωμα της συζήτησης πάνω στα τέσσερα εμπόδια. Η ενότητα “Ο Φόβος Της Λύτρωσης” στο Κεφάλαιο 13 του κειμένου, επικεντρώνεται στον φόβο με έναν τρόπο που είναι διαφορετικός από άλλα σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων. Εξηγεί γιατί σχεδόν όλοι οι μαθητές των Θαυμάτων βιώνουν το ίδιο πρόβλημα: Παρά την αφοσίωσή τους σε ό,τι λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων – έχοντας αφιερώσει μήνες, χρόνια, ακόμα και μια ζωή σε αυτά - ακόμα παρατηρούν τον εαυτό τους να κάνει ακριβώς τα αντίθετα από ό,τι λέει ο Ιησούς. Κρίνουν, υποκύπτουν στην ιδιαιτερότητα – είτε είναι ιδιαίτερη αγάπη ή ιδιαίτερο μίσος – και κάνουν όλα τα πράγματα που κάνουν και οι άνθρωποι που δεν έχουν σχέση με τα Θαύματα. Η μόνη διαφορά είναι ότι αισθάνονται ένοχοι επειδή δεν κάνουν αυτό που νομίζουν ότι τους ζητά ο Ιησούς. Αυτή η ενότητα, επαναλαμβάνω, επικεντρώνεται στο πρόβλημα, γιατί πάει στην καρδιά του θέματος της αντίστασης.

Μιά από τις πρώιμες συλλήψεις του Φρόντ, που έγινε ο ακρογωνιαίος λίθος της θεωρίας του και της πρακτικής της ψυχανάλυσης, προέκυψε από την παρατήρηση ότι οι ασθενείς του δεν βελτιώνονταν. Σύμφωνα με αυτά που νόμιζε ότι συνέβαιναν στις συνεδρίες, θα έπρεπε να έχουν βελτιωθεί και δεν καταλάβαινε τί γινόταν. Μια μέρα, σαν αποτέλεσμα ενός ονείρου μιας ασθενούς, συνειδητοποίησε την αιτία. Στο όνειρό της η ασθενής προσπαθούσε να αποδείξει ότι ο γιατρός έκανε λάθος. Αυτό του φάνηκε περίεργο στην αρχή. Γιατί έπρεπε η ασθενής να αποδείξει ότι ο Φρόντ έκανε λάθος την στιγμή που τον πλήρωνε πολλά χρήματα και η ίδια έκανε πολύ σκληρή δουλειά; Όπως και να είχε, ήθελε να τον βγάλει λάθος. Ξαφνικά κατάλαβε ότι, κατά βάθος, αυτή, αλλά και οι άλλοι ασθενείς του **δεν ήθελαν** να γίνουν καλά. Ήθελαν να κρατήσουν τις νευρώσεις τους και τα προβλήματά τους. Τότε κατάλαβε για πρώτη φορά την έννοια της **αντίστασης**.

Ο Ιησούς παραπέμπει σ' αυτό ξανά και ξανά στα Μαθήματα Θαυμάτων. Δεν χρησιμοποιεί πάντα την λέξη αντίσταση – τις περισσότερες φορές δεν το κάνει – αλλά λέει ότι υπάρχει ένα κομμάτι μας που **δεν θέλει** να μάθει τα Θαύματα. Για παράδειγμα, στην αρχή του Μαθήματος 185, “Θέλω την ειρήνη του Θεού”, λέει: “Να λες αυτές τις λέξεις δεν είναι τίποτα. Αλλά να **τις εννοείς** είναι το παν.” Ο καθένας μας θα μπορούσε να πει ότι θέλει την ειρήνη του Θεού, ακόμα και αν είναι άθεος. Ο καθένας μας θέλει την ειρήνη που ο Άγιος Παύλος λέει ότι υπερβαίνει κάθε κατανόηση (Προς Φιλιππαίους 4:7), την ειρήνη που μας αφήνει εντελώς ανεπιρρέαστους από ό,τιδήποτε συμβαίνει γύρω μας, είτε στον κόσμο έξω είτε στον προσωπικό μας κόσμο. Ανεξάρτητα από το τί συμβαίνει, όλοι θέλουμε την εμπειρία του να μένουμε ήρεμοι, γεμάτοι ειρήνη και αγάπη. Όμως, φαίνεται ότι κάνουμε τα πάντα για να ζήσουμε ακριβώς το αντίθετο. Μελετάμε ένα βιβλίο που μας υπόσχεται ότι αν το μελετήσουμε, αν ταυτιστούμε με το σύστημα σκέψης του και το εφαρμόσουμε, θα βιώσουμε την ειρήνη του Θεού. Και τότε ανακαλύπτουμε ότι κάνουμε ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι μας λέει. Στο υποκεφάλαιο “Η Συνέπεια Μέσου και Στόχου” από το κείμενο, καθώς και σε άλλα σημεία, ο Ιησούς ξεκαθαρίζει ότι αν δεν χρησιμοποιούμε το μέσον της συγχώρεσης που μας προσφέρει, είναι επειδή **δεν** θέλουμε τον στόχο, που είναι η ενθύμηση του Θεού. Το λάθος δεν βρίσκεται, για να παραφράσουμε τον Cassius, στα αστέρια των Μαθημάτων Θαυμάτων αλλά μέσα μας:

Έχουμε πει πολλά για την ασυνέπεια στόχου και μέσων και για το ότι αυτά πρέπει να εναρμονιστούν ώστε η άγια σχέση σας να σας φέρνει μόνο χαρά. Αλλά έχουμε επίσης πει ότι τα μέσα για να εναρμονιστείτε με τον στόχο του Αγίου Πνεύματος, θα έρθουν από την ίδια Πηγή από όπου προέρχεται και ο σκοπός Του. Αυτή η σειρά μαθημάτων είναι τόσο άμεση και απλή, ώστε δεν περιέχει ασυνέπειες. Οι φαινομενικές ασυνέπειες ή τα σημεία που τα θεωρείτε δυσκολότερα από άλλα, είναι απλώς οι ενδείξεις που υποδεικνύουν τις περιοχές όπου τα μέσα και ο σκοπός δεν είναι εναρμονισμένα. Αυτό επιφέρει μεγάλη αναστάτωση, η οποία δεν είναι αναγκαία. Αυτά τα μαθήματα δεν ζητούν σχεδόν τίποτα από εσάς. Είναι αδύνατον να φανταστείτε κάποιον που σας ζητά τόσο λίγα ή που σας προσφέρει τόσο πολλά. (T-20.VII.1).

Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας βοηθούν να καταλάβουμε ότι δεν είναι ο κόσμος ή οι άνθρωποι που μας αναστατώνουν, **εμείς** τους επιτρέπουμε να μας αναστατώσουν. Εκεί είναι που εισέρχεται η αντίσταση και εκεί απευθύνονται (τα Μαθήματα) στο “Ο φόβος της Λύτρωσης.” Αυτή η ενότητα έχει δύο μέρη, το πρώτο μας διδάσκει ότι ο πραγματικός μας φόβος δεν είναι ο φόβος για την σταύρωση αλλά για την λύτρωση – ότι αν πραγματικά βιώσουμε την Αγάπη Του Θεού, θα αφήσουμε εντελώς αυτόν τον κόσμο και θα βρεθούμε στην Αγκαλιά Του Πατέρα μας. Το δεύτερο μέρος αναφέρεται πιο συγκεκριμένα στην ιδιαιτερότητα, παρόλο που δεν χρησιμοποιείται η λέξη αυτή καθαυτή. Όταν απαιτήσαμε ιδιαίτερη εύνοια από τον Θεό και δεν μας την έδωσε, Τον μετατρέψαμε στην **δικιά μας** εικόνα και ομοιότητα:

Βρισκόσαστε σε ειρήνη μέχρι που ζητήσατε ειδική εύνοια. Και ο Θεός δεν την έδωσε επειδή αυτή η απαίτηση ήταν άγνωστη σ' Αυτόν, και δεν θα μπορούσατε να ζητήσετε κάτι τέτοιο από έναν Πατέρα που πραγματικά αγαπά τον Υιό Του. Επομένως τον καταστήσατε έναν πατέρα που δεν αγαπά, απαιτώντας από Αυτόν κάτι που μόνον ένας τέτοιος πατέρας θα μπορούσε να δώσει. (T-13.III.10:2-4)

Στο Κεφάλαιο 16 ο Ιησούς επιστρέφει σ' αυτήν την πίστη ότι ο Θεός δεν μας παραχώρησε την ιδιαίτερη αγάπη που Του ζητήσαμε και γι αυτό φύγαμε και την αποκτήσαμε από μόνοι μας :

Είναι στην ιδιαίτερη σχέση, την γεννημένη από την κρυμμένη επιθυμία για ιδιαίτερη αγάπη από τον Θεό, όπου το μίσος του εγώ θριαμβεύει. Επειδή η ιδιαίτερη σχέση είναι η παραίτηση από την Αγάπη Του Θεού και η απόπειρα να διασφαλίσεις για τον εαυτό την ιδιαιτερότητα που Αυτός αρνήθηκε. (T-16.V.4:1-2)

Αυτό επομένως είναι η καρδιά του προβλήματος: **Πιστεύουμε** ότι αυτό συνέβη, αλλά στην πραγματικότητα δεν συνέβη ποτέ. Κάποια στιγμή στην κατάσταση του τέλει Ενα, στην Ταυτότητά μας σαν τον ένα Υιό Του Θεού, ξεπήδησε η σκέψη – στην οποία τα Μαθήματα αργότερα αναφέρονται σαν την “μικρούλα, τρελλή ιδέα” ότι θα μπορούσαμε να είμαστε χωριστά από τον Θεό. Όταν αυτή η σκέψη πάρθηκε στα σοβαρά και βιώθηκε σαν πραγματικότητα, αρχίσαμε να βιώνουμε τους εαυτούς μας σαν μια ξεχωριστή οντότητα, μια συγκεκριμένη προσωπικότητα που μπορούσε να γνωρίσει τον εαυτό της σε σχέση με τον

Θεό. Αυτή ήταν η έναρξη του ονείρου του διαχωρισμού και δεν είχε ξανα ακουστεί προηγουμένως. Στην πραγματικότητα ποτέ δεν έχει ακουστεί γιατί ποτέ δεν συνέβη πραγματικά – το απίθανο απλά δεν μπορούσε να συμβεί. Μέσα στο όνειρό μας, του οποίου η απόλυτη έκφραση είναι αυτός ο κόσμος, φάνηκε ότι το αδύνατο να συμβεί συνέβη πραγματικά: αγκαλιάσαμε την ιδέα ότι έχουμε έναν ξεχωριστό, ιδιαίτερο, και μοναδικό εαυτό. Αυτό ήταν η αρχή του προβλήματος και η ακύρωσή του είναι το απόλυτο τέλος. Ό,τιδήποτε βρίσκεται ανάμεσα αποτελεί τις εμπειρίες μας σ' αυτόν τον κόσμο.

Αυτές οι εμπειρίες δηλώνουν την επιθυμία μας για μια ιδιαίτερη, ατομική ύπαρξη. Μας αρέσει να έχουμε μια προσωπικότητα. Ακόμα και αν οι περισσότεροι από εμάς δεν είμαστε πάντα ευτυχισμένοι και βιώνουμε πόνο και βάσανα στην διάρκεια της ζωής μας – σωματικά και ψυχολογικά – είμαστε παρόλα αυτά ακόμα προσκολλημένοι σ' αυτόν τον εαυτό γιατί είναι το μόνο που έχουμε. Ο άλλος Εαυτός δεν υπάρχει εδώ. Δεν έχει ξεχωριστή ταυτότητα ή προσωπικότητα. Δεν έχει τίποτα. Δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα μέρος της Ολότητας και της Αγάπης του Θεού.

Ενώ λίγοι από μας, αν υπάρχουν και αυτοί, έχουν καταφέρει να έρθουν σε επαφή με αυτήν την πρωταρχική σκέψη του διαχωρισμού από τον Θεό, όλοι μας έχουμε σίγουρα έρθει σε επαφή με την σκέψη ενός προσωπικού εαυτού. Εάν είστε έντιμοι, θα αναγνωρίζετε ότι υπάρχει ένα κομμάτι σας που βρίσκει απόλαυση στα προβλήματά σας – παλιές πληγές, κακοποίηση, θυματοποίηση, εγκατάλειψη, και προδοσία. Όσο οδυνηρές και αν είναι αυτές οι εμπειρίες, μας καθορίζουν και συντηρούν την ταυτότητά μας. Αυτές μας κάνουν αυτό που είμαστε ως ενήλικες. Επιβιώσαμε περνώντας από την βρεφική ηλικία, την παιδική και κυρίως από την εφηβεία, αναπτύσσοντας έναν εαυτό που έμαθε πώς να προσαρμόζεται σε έναν κόσμο που δεν καλύπτει πάντα τις ανάγκες μας και δεν μας δίνει αυτό που θέλουμε. Μάθαμε σε πολύ νεαρή ηλικία πώς να αναπτύξουμε έναν ιδιαίτερο εαυτό και μια ταυτότητα που να μπορεί να ανταπεξέρχεται και να επιβιώνει κάτω από την σταθερή αίσθηση απειλής. Αυτός είναι ο εαυτός που τώρα λατρεύουμε και προσπαθούμε να διατηρήσουμε, με οποιοδήποτε κόστος.

Αυτή η λατρεία της έννοιας του εαυτού είναι η βάση για την ανάπτυξη αυτής της ενότητας, “Ο Φόβος Της Λύτρωσης” και ρίχνει φως στο γιατί έχουμε όλοι τόσο μεγάλο πρόβλημα με αυτά τα Μαθήματα, όταν πραγματικά καταλάβουμε την αλήθεια τους. Όσοι **δεν** έχουν πρόβλημα με αυτά, σημαίνει, πολύ συχνά, ότι τα έχουν **ξαναγράψει** χωρίς να το συνειδητοποιήσουν. Πιστεύουν, για παράδειγμα, ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν εννοούν **κυριολεκτικά** ότι ο κόσμος είναι μια ψευδαισθηση και ότι μια μέρα θα τον αφήσουμε. Πιστεύουν ότι μόνον ο πόνος μας είναι ψευδαισθητικός, και αν πραγματικά εξασκηθούμε με τα Μαθήματα, ο Ιησούς θα μας βοηθήσει να ζήσουμε πιο ευτυχισμένα στον κόσμο. Αυτό είναι, στην ουσία, αυτό που θέλουμε ενδόμυχα. Θέλουμε να έχουμε την τούρτα του εγώ μας, να την τρώμε, και να την απολαμβάνουμε κιόλας! Θέλουμε να σωθούμε, θέλουμε να έχουμε την εμπειρία του Ιησού και της Αγάπης του Παραδείσου, αλλά τα θέλουμε να είναι στο γενικό πλαίσιο των ονείρων μας του διαχωρισμού και της ιδιαιτερότητας. Δεν συνειδητοποιούμε ότι το να ακολουθούμε Τα Μαθήματα Θαυμάτων σημαίνει να βγούμε έξω από το όνειρο, εκεί που είναι ο Ιησούς, και στο τέλος να ξυπνήσουμε εντελώς από το όνειρο.

Αυτό που έκανε ο κόσμος με τον Ιησού μέσα στους αιώνες, και αυτό που ακόμα προσπαθούμε να κάνουμε μέσα από τα Μαθήματά του, είναι να τον φέρουμε και αυτόν και το μήνυμά του **μέσα** στο όνειρο, έτσι ώστε να διδαχθούμε πώς να **διατηρήσουμε** τον εαυτό μας – αλλά σαν έναν ευτυχισμένο, ειρηνικό και ολοκληρωμένο εαυτό. Όταν τελικά φθάσουμε να αναγνωρίσουμε ότι ο Ιησούς μας διδάσκει ότι και αυτός ο εαυτός είναι επίσης ψευδαισθητικός, και ότι ο τελικός σκοπός του να τον έχουμε σαν δάσκαλο είναι για να μπορέσουμε να αφήσουμε αυτόν τον κόσμο εντελώς, τότε αρχίζει να κτίζεται ο φόβος και η αγωνία. Αυτός είναι ο φόβος μας για την λύτρωση. Θα προτιμούσαμε πολύ περισσότερο

να ζήσουμε με έναν σταυρωμένο Θεό, όπως έχει κάνει ο Χριστιανισμός – είτε αυτός είναι ένας θεολογικός Θεός, ένας προσωπικός Θεός, ή ένας Θεός που υποφέρει – παρά να τα αφήσουμε αυτά και απλά να είμαστε με έναν Θεό ο Οποίος πραγματικά μας λυτρώνει, με την Φωνή Του να μας θυμίζει ότι τίποτα δεν έχει συμβεί. Αυτός είναι ο φόβος, και εδώ βρίσκεται γαντζωμένη η αντίστασή μας – το τελευταίο παραπέτασμα της μη συγχώρεσης, για να χρησιμοποιήσω την παραστατικότητα της καταπληκτικής τελευταίας ενότητας του “Τα Εμπόδια προς Την Ειρήνη” (T-19.IV-D). Όταν περάσουμε μέσα από αυτό το παραπέτασμα, ο εαυτός μας εξαφανίζεται, όπως περιγράφει χαρούμενα ο Ιησούς :

Μαζί θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία πίσω από το παραπέτασμα, όχι για να χαθούμε αλλά για να βρεθούμε, όχι για να γίνουμε ορατοί αλλά με γνώση. (T-19.IV-D.19:1).

Να έχουμε γνώση, το οποίο στα Μαθήματα Θαυμάτων συμβαίνει στον Παράδεισο, σημαίνει ότι εκεί δεν υπάρχει εαυτός. Έτσι, όταν θα περάσουμε το τελικό παραπέτασμα με τον Ιησού, θα εξαφανιστούμε μέσα στην Παρουσία Του Θεού και στην Παρουσία Του Χριστού, του αληθινού μας Εαυτού. Δεν θα φαινόμαστε πια σαν ένας ξεχωριστός εαυτός, επειδή το να βλέπεις – ή να αντιλαμβάνεσαι – είναι μέρος του ψευδαισθητικού κόσμου στον οποίον ζει αυτός ο μεμονωμένος, διαχωρισμένος, ιδιαίτερος εαυτός.

Η προοπτική της εξαφάνισής μας μας φέρνει τρόμο. Και ο Ιησούς περιγράφει τί συμβαίνει καθώς στεκόμαστε μπροστά σ' αυτό το τελικό παραπέτασμα :

Και τώρα στέκεσαι τρομοκρατημένος μπροστά σ' αυτό που ορκίστηκες να μην το κοιτάξεις ποτέ. Τα μάτια σου κοιτάζουν κάτω, καθώς θυμάσαι την υπόσχεση που έδωσες στους “φίλους” σου. Η “ωραιότητα” της αμαρτίας, η ντελικάτη έλξη της ενοχής, η “ιερή” κέρινη εικόνα του θανάτου, και ο φόβος της εκδίκησης του εγώ στο οποίο έδωσες όρκο αίματος να μην το εγκαταλείψεις, όλα εγείρονται και σε προστάζουν να μην σηκώσεις τα μάτια σου. Γιατί συνειδητοποιείς ότι αν το κοιτάξεις και αφήσεις το παραπέτασμα να σηκωθεί, αυτοί θα φύγουν για πάντα. Όλοι οι “φίλοι” σου, οι “προστάτες” σου, και το “σπίτι” σου θα εξαφανιστούν. Τίποτα από όσα τώρα θυμάσαι θα τα θυμάσαι μετά. (T-19.IV-D.6)

Αντί να κοιτάξουμε μέσα από το παραπέτασμα και να δούμε το Φως και μετά να εξαφανιστούμε μέσα του, τα μάτια μας κοιτάζουν κάτω, θυμούμενοι τις υποσχέσεις μας στους “φίλους” μας. Αυτό που μας υπαγορεύει να χαμηλώσουμε τα μάτια μας είναι η **αντίσταση** : η αντίδρασή μας στον φόβο του να χάσουμε την ταυτότητά μας, αυτόν τον εαυτό. Στο ακόλουθο κομμάτι από το φυλλάδιο της ψυχοθεραπείας, ο Ιησούς θεωρεί την αντίσταση σαν το μέσον του εγώ να προστατευθεί από την αληθινή ανάπτυξη, αντικαθιστώντας την με τον δικό του ορισμό, που σημαίνει βέβαια να διατηρήσεις τον ιδιαίτερο εαυτό και να τον αφήσεις να “αναπτυχθεί” σε ανάστημα και εκτίμηση. Εν τω μεταξύ, βέβαια, η μόνη αλλαγή που θα έχει συμβεί είναι μια βαθύτερη ταύτιση με τις σκιές της ενοχής του εγώ:

Ο ασθενής ελπίζει να μάθει πώς να κάνει τις αλλαγές που θέλει χωρίς να αλλάξει την αυτο-αντίληψή του σε σημαντικό βαθμό.... Ο εαυτός που βλέπει είναι ο θεός του, και αναζητά μόνον να τον υπηρετήσει καλύτερα.... Η “αντίσταση” είναι ο τρόπος του (του εγώ)

να κοιτάζει τα πράγματα, η δική του ερμηνεία της προόδου και ανάπτυξης. Αυτές οι ερμηνείες θα είναι αναγκαστικά λανθασμένες, επειδή είναι αυταπάτες. Οι αλλαγές που αναζητά να κάνει το εγώ δεν είναι πραγματικά αλλαγές. Δεν είναι παρά βαθύτερες σκιές, ή ίσως διαφορετικά νεφελώδη σχέδια. (P-2.IN.3:3,6; 1.2:4-7)

Καθώς προχωράμε σταθερά όλο και πιο κοντά σ' αυτό το σημείο επιλογής, ο φόβος και η αγωνία μας εντείνονται. Υπάρχει μια φωνούλα μέσα μας, όχι η ήσυχη φωνούλα του Αγίου Πνεύματος, αλλά η ήσυχη μικρή φωνούλα του εγώ – μόνο που δεν φαίνεται πολύ μικρή και δεν είναι πολύ ήσυχη – που φωνάζει στο αυτί μας και λέει: θυμάσαι τί σου είπα; Κάνε άλλο ένα βήμα μ' αυτόν τον Ιησού, κάνε άλλο ένα βήμα σ' αυτό το μονοπάτι της συγχώρεσης, κάνε άλλο ένα βήμα για να απελευθερώσεις το παρελθόν σου και τα παράπονά σου και θα εξαφανιστείς. Αλλά όχι μέσα στην Καρδιά Του Θεού. Θα εξαφανιστείς μέσα στα σπλάχνα της λήθης. Θα εκμηδενιστείς. Τότε είναι που μας κατακλύζει ο φόβος και τα μάτια μας κοιτούν κάτω και θυμόμαστε τις υποσχέσεις μας στους φίλους μας. Εμφανίζεται η ασθένεια. Θυμός, παράπονα, παλιές πληγές και ψευδαισθήσεις ιδιαιτερότητας έρχονται στην συνείδησή μας. Όλα τα πράγματα που μας έσωσαν στο παρελθόν εγείρονται τώρα και έρχονται προς “διάσωσή” μας.

Είναι πολύ βοηθητικό να έχετε επίγνωση αυτής της κατάστασης, έτσι ώστε όταν συμβεί, καθώς θα συμβεί αναπόφευκτα, να μην αισθανθείτε ενοχή ή αναστάτωση. Απλά να πείτε: “Αυτό είναι που είπε το βιβλίο ότι θα συμβεί και ο Ιησούς είπε ότι θα συμβεί. Επομένως δεν θα ξαφνιαζόμουν τώρα που συμβαίνει και πάνω απ' όλα δεν θα αισθανόμουν ενοχή. Άλλωστε έχω ένα διαιρεμένο νου. Υπάρχει η πλευρά του σωστού νου μου που λαχταράει να γυρίσει σπίτι, που έχει αφοσιωθεί σ' αυτά τα Μαθήματα και δουλεύει φιλότιμα πάνω σ' αυτά, μελετώντας τα και προπαντός εφαρμόζοντάς τα. Αλλά υπάρχει επίσης και η πλευρά του λάθους νου μου που ακόμα ταυτίζεται με το εγώ μου και με τον ιδιαίτερο ατομικό εαυτό μου. Δεν θα εκπλαγώ όταν, μια στο τόσο, αυτός ο εαυτός του λάθους νου σηκώνει το άσχημο κεφάλι του και αρχίζει να ψιθυρίζει τα γλυκά του τίποτα πάνω στον θυμό και τα παράπονα, τον φόβο και το μίσος, την απώλεια και τον πόνο. Μαθαίνεις να απαντάς στο εγώ σου με: “Α, ναι, σίγουρα, περί αυτού πρόκειται. Ξέρω ποιός είσαι και δεν χρειάζεται πια να σε φοβάμαι ή να αισθάνομαι ενοχή.” Μαθαίνοντας να μην φοβόσαστε το εγώ, αυτό σιγά σιγά θα εξαφανιστεί.

Αυτό που επίσης βοηθά στο ταξίδι σας είναι να θυμάστε ότι δεν χάνετε τον εαυτόν σας αμέσως. Αρχίζετε με το να αντικαθιστάτε τον δυστυχισμένο εαυτό σας με έναν πιο ευτυχισμένο εαυτό. Μαθαίνετε να είστε πιο χαρούμενοι, ειρηνικοί, καλοί και ευγενικοί. Λιγότερο θυμωμένοι, στρεσαρισμένοι, φοβισμένοι και απογοητευμένοι. Αυτά είναι τα ευτυχισμένα όνειρα γαι τα οποία μιλάνε τα Μαθήματα. Αλλά αυτά απλά σας πάνε μέχρι την μέση της σκάλας. Δεν είναι ο τελικός στόχος. Ο πραγματικός στόχος είναι να ανεβείτε στην κορυφή, η οποία είναι ο πραγματικός κόσμος. Αυτό που σας πάει εκεί είναι η αναγνώριση ότι και το ευτυχισμένο όνειρο, είναι ένα όνειρο. Ακόμα και αυτή η μορφή στο ευτυχισμένο όνειρο είναι μια ψευδαίσθηση. Παρόλο που είμαι λιγότερο αγχωμένος και θυμωμένος από πριν, πιο ειρηνικός και ευγενικός, ακόμα δεν έχω ταυτιστεί με την ειρήνη του Θεού. Αυτά είναι σημαντικά ένδιάμεσα βοηθητικά βήματα (stepping stones) προς την επίτευξη της ειρήνης. Αλλά δεν είναι η τελική ειρήνη. Γι αυτό υπάρχουν **τέσσερα** εμπόδια προς την ειρήνη. Το τέταρτο και τελευταίο είναι η διαπέραση του τελικού παραπετάσματος, η οποία στο τέλος δεν είναι καν μια διαπέραση. Το παραπέτασμα απλά διαλύεται. Αλλά πρέπει να αναγνωρίσεις τον φόβο που δημιουργείται καθώς πας όλο και πιο κοντά σ' αυτό το τελικό παραπέτασμα, και την αντίστασή σου να το διαπεράσεις. Αρχίζεις να έχεις υπόνοιες ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε περισσότερα από αυτά που νόμιζες. Δεν είναι ένα ταξίδι προς ένα ευτυχισμένο όνειρο. Είναι ένα ταξίδι επιστροφής στο **σπίτι**.

2. Κοιτάζοντας την αντίσταση

Ερ. : Από την στιγμή που θα συναντήσεις αντίσταση, απλά μένεις με αυτήν ?

Απ. : Ναι, από την στιγμή που θα συναντήσεις αντίσταση, γίνεσαι όσο το δυνατόν πιο συνειδητός. Ο Φρόυντ είπε ότι ένα από τα στοιχεία-κλειδιά της επιτυχημένης θεραπείας είναι να γίνει το άτομο πιο συνειδητό στην παρουσία της αντίστασης. Οι ομοιότητες ανάμεσα στον Φρόυντ και στα Μαθήματα Θαυμάτων είναι φανερές, τόσο στην θεωρία όσο και στην πρακτική. Το μόνο που χρειάζεται είναι να συνειδητοποιήσεις την αντίσταση και να πεις: “ Α! Νάτο πάλι ! Προφανώς έχω έναν διαχωρισμένο νου. Τίποτα καινούργιο;” Με κάποιον τρόπο αυτή η διάθεση αδιαφορίας και μη αντίδρασης θα σε βοηθήσει να την ξεπεράσεις τελικά.

Το χειρότερο πράγμα που μπορείς να κάνεις, το τελευταίο πράγμα που θέλεις να κάνεις, είναι να παλέψεις ενάντια στον φόβο σου. Μην αντιστέκεσαι στην αντίσταση, απλά συνειδητοποίησέ την. Στο “Κανόνες για Απόφαση” στο Κεφάλαιο 30, ακριβώς στον πρώτο κανόνα λέει ο Ιησούς: “**Μην πολεμάς τον εαυτό σου.**” (T-30.I.1:7). Μην παλεύεις ενάντια στον φόβο σου. Μην παλεύεις ενάντια στο εγώ σου. Όταν το κάνεις, τα καθιστάς πραγματικά. Υπάρχει μια υπέροχη φράση στην Βίβλο : “Μην αντιστέκεσαι στον σατανά” (Ματθαίος 5:39). Από την άποψη των Μαθημάτων Θαυμάτων, όταν αντιστέκεσαι στον σατανά τον καθιστάς πραγματικό, και άρα πιο δυνατό. Όταν ατιμετωπίζεις την βία με βία ή την επίθεση με επίθεση – είτε το κάνεις ατομικά είτε ως επικεφαλής κράτους – δεν θα έχεις ποτέ ειρήνη. Ποτέ. Γι’ αυτόν τον λόγο δεν θα υπάρξει ποτέ ειρήνη στην Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στην Ινδία ή οπουδήποτε αλλού. Είναι πάντα το μίσος ενάντια στο μίσος, η βία ενάντια στην βία, με τις δύο πλευρές της όποιας διαμάχης να είναι πεπεισμένες ότι είναι δικαιολογημένες για ό,τι κάνουν. Το σύστημα σκέψης του μίσους – το οποίο τελικά είναι το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και της επίθεσης επανειλημμένα ενισχύεται. Πόσο πιθανό είναι να μπορέσεις να αποδομήσεις κάτι που συνεχώς ενισχύεις; Ο τρόπος να το εξασθενήσεις είναι να κάνεις πίσω και να το παρατηρήσεις. Η αντίδραση το κάνει πραγματικό, η απαλή παρατήρηση το εξαλείφει. Υπάρχει μια σημαντική ενότητα στο τέλος του κεφαλαίου 23 με τίτλο “Πάνω από το Πεδίο Της Μάχης” , που ακολουθεί το “Οι Νόμοι Του Χάους”, η καρδιά και η ψυχή της θεραπείας του συστήματος του εγώ για τα Μαθήματα Θαυμάτων. Το να είσαι πάνω από το πεδίο της μάχης, σημαίνει να ανυψώσεις τον εαυτό σου πέρα από το σώμα – όχι κυριολεκτικά βέβαια – να είσαι με τον Ιησού **στον νου σου**, και να κοιτάς κάτω, στο πεδίο της μάχης της ιδιαιτερότητας και των σωμάτων, στον κόσμο. Παρατηρείς το πεδίο της μάχης και δεν κάνεις τίποτα περισσότερο.

Δύο προτάσεις που αναφέρω συχνά είναι χαρακτηριστικές αυτής της διαδικασίας. Η μία έχει να κάνει με την συγχώρεση, και η άλλη με το θαύμα, τα οποία είναι στην ουσία ταυτόσημα. Και οι δύο δηλώσεις βρίσκονται στο δεύτερο μέρος του Βιβλίου των Ασκήσεων. Στην περίληψη πάνω στην συγχώρεση ο Ιησούς δηλώνει ότι η συγχώρεση “είναι σιωπηλή, και ήσυχια δεν κάνει τίποτα.... Κυρίως κοιτάζει, και περιμένει και δεν κρίνει.” (W-pII.1.4:1,3). Αυτή είναι μια εξαιρετική περιγραφή που περιέχει την ουσία των Μαθημάτων Θαυμάτων. Η αναμονή είναι το να παραμένω υπομονετικά ώσπου να μην φοβάμαι τόσο.. Κοιτάζω (παρατηρώ) την αντίσταση και δεν κάνω τίποτα γι’ αυτήν. Δεν την κρίνω, αλλά κυρίως παρατηρώ.

Η ίδια ιδέα εκφράζεται στην περίληψη για το θαύμα, όπου ο Ιησούς λέει ότι το θαύμα “κοιτά την καταστροφή, και υπενθυμίζει στον νου ότι αυτό που βλέπεις είναι απατηλό” (W-pll.13.1:3). Αυτή είναι άλλη μια εξάισια περιγραφή: **το θαύμα κοιτάζει την καταστροφή**. Δεν παρατηρεί την αγάπη, το φως ή την ειρήνη. Δεν παρατηρεί τον Χριστό ή τον Παράδεισο. Παρατηρεί την καταστροφή, η οποία έχει δύο επίπεδα: πρώτα την καταστροφή στον κόσμο – τον πόνο και την δυστυχία που συμβαίνει και προσωπικά και διεθνώς. Αυτό το επίπεδο προέρχεται από την προβολή της καταστροφής που βρίσκεται στον νου μας, η οποία είναι το δεύτερο επίπεδο. Ο νους μας βασανίζεται από την ενοχή, να μην αναφέρουμε τον φόβο ότι ο Θεός θα μας καταστρέψει επειδή καταστρέψαμε τον Παράδεισο. Το θαύμα παρατηρεί αυτήν την καταστροφή και δεν κάνει τίποτα. Απλά είναι η υπενθύμιση στον νου μας ότι αυτό το οποίο παρατηρούμε είναι απατηλό. Είναι η επιλογή του επιλογέα στον νου μας να ενωθούμε με το Άγιο Πνεύμα στο θαύμα που συγχωρεί, και να παρατηρούμε ήσυχα χωρίς να κρίνουμε.

Το θαύμα, ή η συγχώρεση, κοιτάζει την αντίσταση. Παρατηρεί την ταύτισή μας με τον εαυτό μας. Με τον φόβο μας για αγάπη και συγχώρεση, με το μίσος μας, την μικροπρέπειά μας, τον εγωισμό μας, τον θυμό, την κατάθλιψη, και τα σενάρια θυματοποίησης. Τα παρατηρεί όλα αυτά και στέκεται ακίνητο. “Κοιτάζει, και περιμένει, και δεν κρίνει.” Κοιτάζει και μας υπενθυμίζει ότι τίποτα από αυτά δεν έχει επίδραση στην πραγματικότητα. Η αντίστασή μας στην Αγάπη Του Θεού δεν Την έχει αλλάξει. Η αντίστασή μας στην αφύπνιση του αληθινού μας Εαυτού δεν Τον έχει αλλάξει. Τίποτα δεν έχει συμβεί.

Η **ενοχή** για την αντίστασή μας είναι το πρόβλημα. Η ενοχή για την απόφασή μας να εγκαταλείψουμε την αγάπη, είτε το κάναμε οντολογικά στην αρχή (αρχική σκέψη διαχωρισμού από την Αγάπη), είτε το κάνουμε εδώ ακριβώς τώρα, είναι το πρόβλημα. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας λένε ότι η ενοχή μας καθιστά τυφλούς και παράλογους:

*Η ενοχή, σας καθιστά τυφλούς, επειδή ενώ βλέπετε μια κηλίδα ενοχής μέσα σας, δεν βλέπετε το φως. Και προβάλλοντάς την, ο κόσμος φαίνεται σκοτεινός και σαβανωμένος με την ενοχή σας. Ρίχνετε ένα σκοτεινό πέπλο πάνω του, και δεν μπορείτε να το δείτε, επειδή δεν μπορείτε να δείτε μέσα από αυτό.
(T-13.IX.7:1-3).*

Γιατί πρέπει να δείτε ότι η ενοχή είναι πάντοτε εντελώς παράλογη, και δεν έχει αιτία. (T-13.X.6:3)

Η ενοχή λέει ότι έχεις αμαρτήσσει. Ότι έχεις χωριστεί από την αγάπη και γι' αυτό είσαι αμαρτωλός που αξίζει την τιμωρία. Αλλά εάν κάνεις ένα βήμα πίσω με τον Ιησού και κοιτάξεις αυτό που συμβαίνει στον νου σου – που αυτό σημαίνει να έχεις σχέση μαζί του ή με το Άγιο Πνεύμα – καταλήγεις να χαμογελάς γλυκά λέγοντας: “Δεν είναι ανόητο; ” Αυτό είναι το νόημα της δήλωσής του στο τέλος του Κεφαλαίου 27 στο κείμενο:

*Με ένα απαλό γέλιο αντιλαμβάνεται το Άγιο Πνεύμα την αιτία, και δεν κοιτάζει τα αποτελέσματα..... Σε καλεί να φέρεις κάθε τρομερό αποτέλεσμα σε Αυτό, έτσι ώστε να μπορέσετε να κοιτάξετε μαζί την ανόητη αιτία του και να γελάσετε μαζί Του για λίγο.....Και θα φύγεις από την Άγια Στιγμή με το γέλιο το δικό σου μαζί με του αδελφού σου ενωμένα με το δικό Του.
(T-27.VIII.9:1.3,8)*

Αυτό είναι το απαλό γέλιο που προκαλείται όταν κοιτάξεις την αντίστασή σου προς την αλήθεια. Συνειδητοποιώντας πόσο ανόητο είναι να προτιμάς την ιδιαιτερότητα από την Αγάπη Του Θεού. Το επόμενο βήμα είναι να συγχωρήσεις τον εαυτό σου όταν νιώθεις την ανάγκη να κάνεις κάτι γι' αυτό. Συγχωρείς τον εαυτό σου όταν αρχίσεις να αισθάνεσαι

ενοχή για την αντίστασή σου στην αγάπη.

Ερ.: Τί συμβαίνει αν η αντίσταση έρθει με την μορφή πόνου; Την αντιλαμβάνεσαι και παίρνεις φάρμακα, που είναι μαγεία. Είναι το ίδιο πράγμα;

Απ.: Είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα. Και βέβαια θα πάρεις φάρμακα αν πονάς, και βέβαια θα καλέσεις έναν φίλο όταν αισθανθείς μοναξιά. Θα κάνεις ο,τιδήποτε θα σε απαλλάξει από τον πόνο. Αλλά δεν θα το ονομάσεις σωτηρία. Ονόμασέ το μαγεία, αλλά συγχώρεσε τον εαυτό σου που την χρησιμοποιεί. Άλλωστε τα **πάντα** σ' αυτόν τον κόσμο είναι μαγεία. Αυτό το βιβλίο, "Το Ταξίδι Προς Το Σπίτι", είναι μαγεία επειδή πιστεύεις ότι έχει κάτι που εσύ δεν έχεις. Το βιβλίο για το οποίο μιλάει αυτό το βιβλίο, τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι μαγεία. Το να συγχωρείς τον εαυτό σου όταν χρησιμοποιεί μαγεία είναι το ίδιο σαν να συγχωρείς τον εαυτό σου που προτιμάει τον μαγικό εαυτό του εγώ από τον αληθινό Εαυτό του Θεού. Αν είμασταν ολοκληρωτικά στον σωστό νου μας θα μπορούσαμε να θεραπεύσουμε τους εαυτούς μας μόνο με το να θυμηθούμε την Πηγή μας. Αλλά εάν θα μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό τόσο εύκολα, δεν θα είμασταν εδώ. Και βέβαια δεν θα χρειαζόμασταν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Έτσι, συγχώρεσε τον εαυτό σου που νομίζεις ότι είσαι ακόμα ένα σώμα με ανάγκες, και που ακόμα αισθάνεσαι σωματικό πόνο και ευχαρίστηση. Αυτό δεν σημαίνει ότι είσαι ένα κακό άτομο. Απλά σημαίνει ότι είσαι παρanoiικός.

Το να παρατηρείς αυτό χωρίς να κρίνεις τον εαυτό σου και τους άλλους που χρησιμοποιούν μαγεία είναι η ουσία της θεραπείας. Αυτός είναι ο τρόπος που το Άγιο Πνεύμα παίρνει κάτι που ο σκοπός του είναι να κάνει το εγώ αληθινό – τον πόνο, για παράδειγμα – και το αντιστρέφει μετατρέποντάς το σε εργαλείο συγχώρεσης. Μπορείς να μάθεις να κοιτάξεις τις επιλογές του εγώ σου, δηλ. το να είσαι άρρωστος συναισθηματικά ή σωματικά, και μετά με επιλογή σου να ζητάς μαγική βοήθεια για αυτήν την ασθένεια. Μπορείς να μάθεις να υπενθυμίζεις στον εαυτό σου ότι αυτές οι επιλογές δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα στην πραγματικότητά σου. Παρατηρείς την καταστροφή των επιλογών σου – την καταστροφή της μαγείας σου – και υπενθυμίζεις στον εαυτό σου ότι αυτό που βλέπεις είναι ψεύτικο και δεν έχει καμιά επίδραση στην αλήθεια.

Γι' αυτόν τον λόγο συνέχεια τονίζω ότι δεν υπάρχει τίποτα στα Μαθήματα Θαυμάτων σχετικό με την συμπεριφορά. Δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτά τα Μαθήματα που θα σου πουν ότι κάτι που κάνεις ή που δεν κάνεις είναι σωστό ή λάθος. Τα Μαθήματα Θαυμάτων αναφέρονται *μόνον στην αλλαγή του νου σου*, που σημαίνει την αλλαγή του δασκάλου σου. Όταν επιλέξεις τον Ιησού – και θα σχετίζεσαι μ' αυτόν όλο και περισσότερο – θα περπατάς με ένα ευγενικό χαμόγελο στο πρόσωπό σου. Ακόμα και αν περνάς μέσα από εμπειρίες του εγώ, ακόμα και αν οι άνθρωποι γύρω σου περνούν τις δικές τους, θα υπάρχει ένα γλυκό χαμόγελο που δεν θα επιτρέπει στην απόφαση για το εγώ να γίνει πιο πραγματική από ό,τι ήδη την έχεις κάνει. Δεν την ενισχύεις. Απλά την παρατηρείς. Αυτό όσες φορές και να το πούμε δεν θα είναι αρκετές.

Από την άλλη πλευρά, να επαγρυπνάς για τον πειρασμό να χρησιμοποιείς το "παρατηρώντας το εγώ σου με τον Ιησού" σαν μέσον ικανοποίησης του εγώ σου. Είναι ένας συνηθισμένος πειρασμός. Καταλήγεις λέγοντας: "Είναι εντάξει αν είμαι θυμωμένος μαζί σου και σε μισώ, επειδή το παρατηρώ με τον Ιησού." "Είναι εντάξει αν πάρω το μαχαίρι και σε καρφώσω, επειδή το παρατηρώ με τον Ιησού. Τουλάχιστον γνωρίζω ότι την στιγμή που σου καρφώνω το μαχαίρι στην καρδιά κάνω προβολή." Δυστυχώς, έχω ακούσει πολλές από αυτές τις ιστορίες τρόμου, όχι για ανθρώπους που μαχαιρώνονται, αλλά για την παρερμηνεία από πολλούς της έκφρασης "*παρατηρώ με τον Ιησού*." Έχει γίνει ένα μέσον ικανοποίησης των εγώ τους, ενώ δεν είναι έντιμοι με τον εαυτό τους στο να αναγνωρίσουν πόσο απολαμβάνουν τον θυμό τους και την ιδιαιτερότητά τους.

Αναπόσπαστη με την διαδικασία της παρατήρησης του εγώ σου με τον Ιησού είναι η σύγκριση των δύο καταστάσεων: της κατάστασης του εγώ στην οποίαν είσαι και της κατάστασης από την οποίαν παραιτείσαι όταν επιλέγεις το εγώ. Με άλλα λόγια, εάν κρατώ παράπονα και είμαι θυμωμένος μαζί σου, δεν βιώνω την ειρήνη του Θεού, ούτε μπορώ να την βιώσω εάν ικανοποιώ ή απολαμβάνω την ιδιαίτερη σχέση αγάπης μαζί σου. Είναι σημαντικό να περιλάβεις και αυτό το βήμα στην διαδικασία, επειδή αν *δεν βιώσεις το πόσο σου κοστίζει το να είσαι με το εγώ σου*, δεν θα κινητοποιηθείς για να παραιτηθείς από αυτό. Μπορεί να γίνεις ειδικός στο να παρατηρείς με τον Ιησού το εγώ σου, αλλά σε πενήντα χρόνια από τώρα θα ανακαλύψεις δυστυχώς ότι είσαι ακόμα με το εγώ σου. Αυτό είναι αναπόφευκτο, αν δεν έχεις επιτρέψει στον εαυτό σου να νιώσει τον υπερβολικό πόνο που έρχεται όταν διώξεις μακριά την αγάπη και την ειρήνη του, και δεχθείς στην θέση τους το *“ευτελές υποκατάστατο”* της ιδιαιτερότητας που περιγράφουν τα Μαθήματα Θαυμάτων. (T-16.IV.8:4)

Όσο περισσότερο μπορείς, να φέρνεις και τις δύο καταστάσεις στην επίγνωσή σου. Σύγκρινε την κατάσταση της ειρήνης του εγώ, που είναι ψεύτικη, με την αληθινή ειρήνη του Ιησού. Θα μπορείς να διακρίνεις ποιά είναι η κάθε μιά, επειδή στην ειρήνη του Ιησού δεν αποκλείεται κανένας. Ο καθένας είναι μέρος της. Στην ειρήνη του εγώ, μόνον οι καλοί άνθρωποι, αυτοί που καλύπτουν τις ανάγκες σου, επιτρέπονται. Αυτός είναι ένας σίγουρος τρόπος να διακρίνεις την διαφορά. Ακόμα και όταν επιλέξεις το εγώ – όταν θέλεις να αποκλείεις και να μισείς – μπορείς να έχεις επίγνωση ότι είσαι τόσο παράφρων που επιλέγεις ενάντια στην ειρήνη του Θεού και λες στον Ιησού ότι δεν θέλεις την ειρήνη του κοντά σου. Εάν μπορέσεις τουλάχιστον να παρατηρήσεις τί κάνεις και από τί παραιτείσαι, θα τον φέρεις από την πίσω πόρτα, επειδή το να παρατηρήσεις χωρίς να κρίνεις σημαίνει να κοιτάξεις μαζί του. Έχω πει και στο παρελθόν ότι μέχρι να αηδιάσεις πραγματικά από το εγώ σου δεν θα κινητοποιηθείς να παραιτηθείς από αυτό. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να γίνεις μαζοχιστής – ο στόχος είναι να μην πονάς και να μην είσαι άρρωστος. Ρεαλιστικά, πάντως, το μόνο πράγμα που πραγματικά θα σε κινητοποιήσει να παραιτηθείς από το εγώ σου, είναι να αηδιάσεις τελείως από αυτό, να αποκτήσεις πλήρη επίγνωση του πόνου που απορρέει όταν επιλέγεις το μίσος και τον διαχωρισμό. Αυτό είναι το νόημα αυτών των φράσεων που εμφανίζονται στις αρχές του κειμένου :

Η ανοχή στον πόνο μπορεί να είναι υψηλή, αλλά δεν είναι απεριόριστη. Αργά ή γρήγορα ο καθένας συνειδητοποιεί, έστω και αδιόρατα, ότι πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος. (T-2.III.3:5-6).

Ένα άλλο σχετικό κομμάτι υπέρχει στην αρχή του “Ο Ευτυχισμένος Μαθητής”, όπου ο Ιησούς λέει ότι το Άγιο Πνεύμα σε θέλει να έχεις επίγνωση της δυστυχίας σου:

Όσοι είστε σταθερά αφοσιωμένοι στην δυστυχία πρέπει πρώτα να αναγνωρίσετε ότι είστε δυστυχείς και όχι ευτυχισμένοι. Το Άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να διδάξει χωρίς αυτήν την αντίθεση, επειδή πιστεύετε ότι η δυστυχία είναι ευτυχία. (T-14.II.1:2-3).

Αυτό που είναι χτυπητό πάνω σ' αυτό είναι ότι η ενότητα μιλάει για τον *ευτυχισμένο* μαθητή, που σημαίνει ότι δεν μπορείς να γίνεις ένας ευτυχισμένος μαθητής μέχρις ότου συνειδητοποιήσεις πόσο δυστυχισμένος είσαι. Εάν είσαι ευτυχισμένος, σε ειρήνη και ικανοποιημένος με την ζωή σου, *Τα Μαθήματα Θαυμάτων* δεν είναι για σένα. Υπάρχουν πολλά άλλα πνευματικά μονοπάτια, ειδικά κάποια σύγχρονα, που μπορούν να σε υποστηρίξουν σ' αυτό. Αυτά, πάντως, είναι Μαθήματα που ο σκοπός τους είναι να σε διδάξουν πόσο δυστυχισμένος είσαι σ' αυτόν τον κόσμο, ταυτισμένος με το σύστημα

σκέψης του εγώ. Αλλιώς δεν θα υπήρχε κίνητρο για να τον αφήσεις. Εάν ο κόσμος είναι καλός για σένα, τότε γιατί να θέλεις να παρατηρήσεις το εγώ σου; Γιατί θα ήθελες να κοιτάξεις την ενοχή και το μίσος σου;

Πάντως, *πράγματι* θα κινητοποιηθείς, εάν συνειδητοποιήσεις ότι επιλέγοντας την ασθένεια, τον διαχωρισμό και την ιδιαιτερότητα – την αρχή το ενα ή το άλλο: κάποιος κερδίζει και κάποιος χάνει – σου προκαλεί άγχος και δυσφορία, και πόνο. Μόνο στον βαθμό που θα βιώσεις τον τρόπο και τον πόνο της απόφασής σου θα κινητοποιηθείς να πεις: “Πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος.” Που στην πραγματικότητα σημαίνει : “Πρέπει να υπάρχει ένας άλλος δάσκαλος στον νου μου με ένα διαφορετικό τρόπο σκέψης, επειδή αυτός που ακολουθώ δεν είναι αποτελεσματικός”. Όσο πιστεύεις ότι είναι αποτελεσματικός, τότε τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν είναι για σένα και δεν θα τα χρειαστείς. Μπορεί να σου αρέσουν γιατί μιλάνε ωραία για όμορφα πράγματα, αλλά δεν θα παίρνεις από τα Μαθήματα αυτό που προσφέρουν, που είναι ένας δρόμος να βγεις από το όνειρο , όχι ένας τρόπος να το παγιώσεις.

Ερ.: Απο την στιγμή που θα το αντιμετωπίσεις αυτό, μου φαίνεται ότι υπάρχει μια λεπτή γραμμή ανάμεσα στο “δεν είναι φοβερό;” και στο να το χρησιμοποιήσεις για να προχωρήσεις. Μπορείς να μιλήσεις γι' αυτό;

Απ.: Όλοι θα θέλαμε να υπήρχε ένας συγκεκριμένος τύπος να ακολουθήσουμε, αλλά δυστυχώς δεν υπάρχει κανείς, παρά μόνον το να εμπιστευθείς ότι βιώνοντας τον πόνο του να μείνεις με το εγώ θα σε βοηθήσει να το υπερβείς. Αυτό είναι το συμπέρασμα. Υπάρχουν πολλές φρικιαστικές παράγραφοι στα Μαθήματα Θαυμάτων που περιγράφουν τον τρόπο του εγώ. Μιλούν για μίσος και για φόνο, για το να γκρεμίσεις τον αδελφό σου από τον γκεμό, για σάρκα που γδέρνεται από το κόκκαλο (Τ-24.V.4). Μιλούν για “τα πεινασμένα σκυλιά του φόβου”, ότι “στην άγρια αναζήτηση για αμαρτία.... ορμούν σε κάθε ζωντανό πράγμα που βλέπουν και το κουβαλάνε στον αφέντη τους ουρλιάζοντας για να το καταβροχθίσει” (Τ-19.IV-A.12:7; 16:6). Περιγράφει την ιδιαίτερη σχέση σαν ένα θρίαμβο ενάντια στον Θεό. (Τ-16.V.10:1). Αυτά δεν είναι απλά κούφιας λέξεις. Χρησιμοποιούνται επίτηδες για να σε βοηθήσουν να έρθεις σε επαφή με τον φονιά μέσα σου.

Η περιγραφή του τί σημαίνει ακριβώς το να είσαι σε ένα σώμα το δείχνει ακόμα πιο βίαια (λες και χρειαζόταν!). Κάνε ένα βήμα πίσω για ένα λεπτό και φαντάσου ότι είσαι ο κλασικός άνθρωπος από τον Άρη. Κοίτα τί είναι ένα σώμα και πώς ζει. Η ζωή του συντηρείται από τον φόνο. Σκέψου το – δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς να αναπνέουμε, και όταν το κάνουμε, καταβροχθίζουμε χιλιάδες μικροοργανισμούς. Δεν μπορούμε να κάνουμε ένα βήμα ή να οδηγήσουμε ένα αυτοκίνητο χωρίς να καταστρέψουμε χιλιάδες και χιλιάδες μικροοργανισμούς, και όχι μόνον μικροοργανισμούς, αλλά και μυρμηγκια και άλλα έντομα. Όταν τρώμε, καταβροχθίζουμε κάτι που δεν είναι δικό μας, και κάτι που ήταν προηγουμένως ζωντανό. Είτε είναι πατάτα, καρότο, ψάρι ή αγγούρι, τρώμε κάτι που κάποτε ήταν ζωντανό. Δεν μας νοιάζει! Οι χορτοφάγοι λένε συχνά ότι δεν θέλουν να τρώνε κρέας ή ακόμα και ψάρι, επειδή πριν ήταν ζωντανοί οργανισμοί. Αυτό είναι αλήθεια, αλλά το ίδιο ήταν και ένα καρότο. Δεν υπάρχει ιεραρχία στις ψευδαισθήσεις, σε αντίθεση με τον πρώτο νόμο του χάους του εγώ, ότι υπάρχει. Συνήθως δεν σκεφτόμαστε δεύτερη φορά να πάρουμε μια αναπνοή, να κάνουμε ένα βήμα ή να φάμε κάτι, και ο σκοπός εδώ σίγουρα δεν είναι να σας ενοχοποιήσω επειδή αναπνέετε, τρώτε, πίνετε ή κινείστε. Αλλά ο σκοπός είναι να σας κάνω να συνειδητοποιήσετε ότι το ίδιο το σώμα , στο οποίο νομίζουμε ότι ζούμε, στηρίζεται στον φόνο. Δεν μπορείς να ζήσεις χωρίς να σκοτώσεις κάτι άλλο. Επιπλέον, πώς μπορείς να ζεις σε σπίτια χωρίς να κόψεις δέντρα;

Αλλά όπως προτείνεις, μπορείς πολύ εύκολα να πέσεις στην παγίδα της ικανοποίησης του εγώ και της απόλαυσής του αν πεις: “δεν είναι τρομερό;”, χωρίς να αφήσεις τον εαυτό

σου να νιώσει τα αποτελέσματα. Το εγώ σου θα σε αηδιάσει, όπως επανηλλειμένα έχω πει. Τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε “ Ό,τι δεν είναι αγάπη, είναι φόνος” (Τ-23.IV.1:10) και ότι η αγάπη δεν είναι πιθανή εδώ (Τ-4.III.4:6). Είναι αρκετά τρομερό όταν ξύσεις κάτω από την επιφάνεια και ανακαλύψεις ότι κάτω από αυτό το αξιαγάπητο, ευγενικό, προσεκτικό, ευαίσθητο και πρόθυμο να βοηθήσει πρόσωπο που νομίζεις ότι είσαι, υπάρχει ένας Χίτλερ, ένα τέρας που δικαιολογεί τους σκοτωμούς με την λογική ότι είτε θα σκοτώσεις ή θα σκοτωθείς! Όπως είπε ο Φρόυντ στην κόρη του την Άννα σε κάποιον περίπατό τους στην Βιέννη :

Βλέπεις αυτά τα όμορφα σπίτια με τις όμορφες προσόψεις; Τα πράγματα δεν είναι απαραίτητα τόσο όμορφα πίσω από τις προσόψεις. Το ίδιο συμβαίνει επίσης και με τους ανθρώπους. (Άννα Φρόυντ : Βιογραφία, Ελίζαμπεθ Γιάνγκ-Μπρούελ, σελ.52)

Μια πραγματικά ήπια υποτίμηση !

Κάποια νωρίτερα σχολίασε για μια δυσάρεστη αυτο-ανακάλυψη καθώς εξασκείτο στο γυμναστήριο. Είχε πρόσφατα εγγραφεί στο γυμναστήριο με την σκέψη να δουλέψει με το σώμα της, μόνο που ανακάλυψε ότι στην πραγματικότητα ήθελε να δουλέψει με το εγώ της. Η δουλειά για το σώμα, συνειδητοποίησε, ήταν μια δικαιολογία για να αλλάξει το εγώ της. Στεκόταν στον διάδρομο και έκρινε. Και το μόνο που μπορούσε να δει ήταν μίσος παντού. Είδε το εγώ της με όλον τον τρόπο του, να στάζει από μίσος και κακία. Ήταν ο νους της το πραγματικό γυμναστήριο.

Αλλά πρέπει επίσης να επαγρυπνάτε και για την άλλη πλευρά: το να βλέπετε το φρικιαστικό περιεχόμενο μέσα σας και να αντιδράτε σ' αυτό σαν να ήταν πραγματικό. Το εγώ είναι απίστευτα πανούργο. Εάν δεν μπορέσει να σας σταματήσει από την μελέτη των Θαυμάτων, θα ενωθεί μαζί σας στην μελέτη σας. Είναι ειδικό σε αυτό! Επομένως, θα σας συμβούλευα μερικές φορές να έχετε κάποιο άλλο πρόσωπο να σας βοηθάει. Κάποιον που να μπορεί να σας δείχνει έναν ισορροπημένο τρόπο παρατήρησης έτσι ώστε να μην παγιδευτείτε στην άλλη πλευρά. Είναι πολύ δύσκολο να το κάνετε μόνοι σας, επειδή το εγώ είναι τόσο ύπουλο. Ο φόβος να χάσουμε την ατομικότητά μας, τον ιδιαίτερο εαυτό, είναι τόσο έντονος που θα μπορούσαμε εύκολα να πέσουμε σε αυτήν την παγίδα του να κάνουμε το εγώ αληθινό – δικαιολογώντας το ή καταπιέζοντάς το. Χρειαζόμαστε , βέβαια, την εσωτερική βοήθεια, αλλά μερικές φορές η αβεβαιότητά μας ως προς αυτήν την εσωτερική βοήθεια μας επιρρεάζει τόσο πολύ ώστε να χρειαζόμαστε και μια εξωτερική πηγή βοήθειας επίσης – σε όποια μορφή θα μας βοηθούσε να προχωρήσουμε στο μονοπάτι. Τότε θα έχουμε ένα εσωτερικό **και** ένα εξωτερικό χέρι να κρατηθούμε.

Μπορείς να παραμείνεις έντιμος και σε επαγρύπνηση γι' αυτές τις παγίδες του εγώ με το να παρακολουθείς τον νου σου για κάθε κριτική. Αν ξυπνήσεις ένα πρωί με την αίσθηση ότι είσαι ευλογημένος και ότι έχεις συγχωρήσει τους πάντες, πρέπει να αρχίσεις να υποψιάζεσαι. Αν ήταν τόσο εύκολο, δεν θα ήσουν εδώ – εκτός και αν είσαι προχωρημένος πνευματικά, οπότε, σ' αυτήν την περίπτωση δεν θα χρειαζόσουν τα Μαθήματα Θαυμάτων. Τα Μαθήματα αυτά δεν είναι για πνευματικά προχωρημένους ανθρώπους. Είναι για πνευματικά βρέφη. Εάν πιστεύεις ότι έχεις συγχωρήσει τους πάντες και ότι πια δεν διατηρείς σκέψεις κριτικής ή ιδιαιτερότητας, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να αρνείσαι κάτι.

Έλεγα συχνά, όταν πρωτοξεκίνησα να διδάσκω, ότι μια καλή προετοιμασία για τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι να βρίσκεσαι ήδη σε ένα πνευματικό μονοπάτι και / ή να κάνεις παράλληλα και κάποια μορφή ψυχοθεραπείας. Αυτό θα σου είχε τουλάχιστον εξασφαλίσει έναν υγιή σεβασμό για το εγώ. Οι μαθητές τα πρώτα χρόνια ειδικά, ελαχιστοποιούσαν το εγώ. Αλλά ακόμα εξακολουθεί να συμβαίνει. Οι άνθρωποι δεν θέλουν να ασχολούνται με τις σκοτεινές πλευρές τους, έτσι καταλήγουν να λένε ότι όλα είναι υπέροχα: ζητώ την

βοήθεια του Αγίου Πνεύματος και Αυτό μου λέει τί να παραγγείλω στο εστιατόριο , Αυτό συγχωρεί τους πάντες για μένα, και έτσι αγαπώ τους πάντες. Αν η προσωπική σας εμπειρία σας έχει εξασφαλίσει έναν υγιή σεβασμό για το εγώ, θα είσαστε πολύ επιφυλακτικοί σε τέτοια τεχνάσματα.

Επαναλαμβάνω, νομίζω ότι θα πρέπει να είσαστε πολύ καχύποπτοι αν ξυπνήσετε ένα πρωί εντελώς ξαφνικά σε μια κατάσταση ευλογίας. Είναι πολύ περισσότερο υγιές το να ξυπνήσετε ένα πρωί κατακλυσμένοι από μίσος, και μετά να συνειδητοποιήσετε ότι κάθε μέρα ξυπνάτε κατακλυσμένοι από μίσος αλλά δεν το γνωρίζατε. Νομίζατε ότι αισθανόσαστε αγάπη, συμπάθεια ή ενδιαφέρον. Ή ίσως απλά σκεφτήκατε ότι ήταν μια άσχημη ημέρα, ή δυσπεψία από το χθεσινό δείπνο. Δεν συνειδητοποιήσατε ότι ήταν μίσος.

Αρκετοί άνθρωποι μου έχουν πει κατά την διάρκεια αυτών των χρόνων, ότι αισθάνονται αναστατωμένοι και απογοητευμένοι, γιατί όσο περισσότερο μελετούν τα Μαθήματα Θαυμάτων, τόσο χειρότερα πάνε τα πράγματα σχετικά με το εγώ τους. Γενικά νομίζω ότι είναι αναπόφευκτο. Πάντως, τα Μαθήματα μας βοηθούν να καταλάβουμε ότι τα πράγματα δεν χειροτερεύουν – **ήταν ήδη χειρότερα!** Απλά δεν γνωρίζαμε πόσο πολύ άσχημα ήταν. Ήμασταν ήδη δυστυχισμένοι αλλά δεν το γνωρίζαμε. Η βοήθεια των Μαθημάτων βρίσκεται στο ότι ανασηκώνουν το πέπλο έτσι ώστε να αρχίσουμε να κοιτάζουμε μέσα μας. Το πρώτο πράγμα που βλέπουμε, πάντως, δεν είναι η Αγάπη Του Θεού, αλλά το μίσος του εγώ – το αυτο-μίσος, η ενοχή, η ένταση και η αγωνία. Πριν από αυτό ζούσαμε ευτυχισμένα τις ζωές μας. Ίσως κάναμε οικογένεια, χρήματα, διασκεδάσαμε – κάνοντας ό,τι κάνουν οι κανονικοί άνθρωποι και ό,τι θέλουν να κάνουν. Δεν είχαμε επίγνωση ότι το μόνο που κάναμε με όλα αυτά που ασχολούμαστε ήταν να φεύγουμε μακριά από την Αγάπη Του Θεού, που στην πραγματικότητα σημαίνει να απομακρυνόμαστε από την ενοχή μας. Τώρα ξαφνικά συνειδητοποιούμε τί είναι οι ζωές μας, και δεν μας αρέσει αυτό που βλέπουμε.

Κατά κάποιον τρόπο, προτιμώ να ακούω τους ανθρώπους να μου λένε ότι όταν δουλεύουν με τα Μαθήματα Θαυμάτων τα πράγματα είναι απαίσια, παρά ότι αυτά έχουν αλλάξει την ζωή τους και όλα είναι υπέροχα. Όταν αρχίσουν να λένε κάτι τέτοιο, ανησυχώ. Όχι ότι δεν είμαι ευτυχισμένος όταν οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι, αλλά θέλω να είναι αληθινά ευτυχισμένοι, και όχι να είναι σε άρνηση για το τί πραγματικά τους συμβαίνει. Τα Μαθήματα Θαυμάτων ακυρώνουν τέτοια άρνηση. Δεν μπορείς να λύσεις ένα πρόβλημα που δεν ξέρεις ότι έχεις, όπως τονίζω. Πρέπει να το κοιτάξεις. Και το να το κοιτάξεις είναι πολύ οδυνηρό, όπως διαβάζουμε στο κείμενο:

Καθώς παρατηρείς την ιδιαίτερη σχέση, είναι απαραίτητο πρώτα να συνειδητοποιήσεις ότι περιέχει πολύ πόνο. Αγωνία, απελπισία, ενοχή και επίθεση όλα υπάρχουν σ'αυτήν, διακοπτόμενα από περιόδους κατα τις οποίες φαίνονται να είναι απόντα (T-16.V.1:1-2).

Με μιαν έννοια, αυτό είναι ίσως ένα καλό σημάδι. Πάλι, δεν θέλεις οι άνθρωποι να έχουν πόνο, αλλά εάν ο πόνος ήταν ήδη εκεί και ήταν απαραίτητος, ούτε και αυτό είναι καλό. Με κάποια έννοια, η θεραπεία μπορεί να φαίνεται χειρότερη από το πρόβλημα, αλλά η αναστάτωση είναι απλά προσωρινή.

Όταν μπορείς να αρχίσεις να χαμογελάς, θα αρχίσεις να παίρνεις το σκοτάδι όλο και λιγώτερο στα σοβαρά. Το φως θα αρχίσει βαθμιαία να ανατέλει, και θα αρχίσεις να αισθάνεσαι καλύτερα. *Αλλά δεν θα κινητοποιηθείς να πάρεις το χέρι του Ιησού και να κοιτάξεις το σκοτάδι μέχρι να νιώσεις πραγματικά τον πόνο.* Αυτό είναι το σημαντικό εδώ. Αυτός ο κόσμος είναι ένα απαίσιο μέρος – απλά απαίσιο. Μια γραμμή στο βιβλίο των ασκήσεων περιγράφει τον κόσμο σαν ένα μέρος “όπου πεινασμένα και διψασμένα πλάσματα έρχονται να πεθάνουν” (W-p11.13.5:1). Τώρα αυτή δεν είναι μια πολύ ωραία εικόνα. Μας έχει πει επίσης ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι το σπίτι μας – είμαστε ορφανοί

εδώ (W.pl.182). Ακόμα και εαν δεν είχαμε σκοτώσει τον Γονιό μας, δεν θα είμαστε τόσο σίγουροι ότι Αυτός θα μας καλωσόριζε πίσω. Ούτε καν ξέρουμε πού είναι αυτό το πίσω. Αυτό είναι απαίσιο! Ο Ιησούς λέει στο τέλος του κειμένου ότι περιπλανόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο “αβέβαιοι, μόνοι και σε συνεχή φόβο” (Τ-31.VIII.7:1). Το να έρθεις σε επαφή με αυτό δεν είναι καθόλου ευχάριστο. Αλλά είναι ο μόνος τρόπος να φθάσεις στην αγάπη που είναι μόλις στην άλλη πλευρά. Με αυτήν την έννοια, η διαδικασία της παρατήρησης αξίζει πραγματικά.

Επιπλέον, τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν εννοούν να κάνουμε τον κόσμο ένα καλύτερο μέρος, ούτε να κάνουμε τις ζωές μας καλύτερες με κάποιον εξωτερικό τρόπο. Τα Μαθήματα κάνουν την ζωή μας καλύτερη βοηθώντας μας να συνειδητοποιήσουμε ότι υπάρχει μια εσωτερική ζωή – και ούτε καν χρειάζεται να γνωρίζουμε αρχικά τί είναι αυτή. Το μόνο που πρέπει να ξέρουμε είναι ότι ο τρόπος να πάμε εκεί είναι να αφήσουμε τα παράπονα, την ιδιαιτερότητα και τις επικρίσεις. Πάλι, είναι βοηθητικό να αποκτήσουμε επίγνωση του πόσο πραγματικά οδυνηρή είναι η ζωή εδώ. Θυμηθείτε το κομμάτι που διαβάσαμε από το “Ο ευτυχισμένος Μαθητής”: το Άγιο Πνεύμα μας θέλει να αναγνωρίσουμε πόσο είμαστε “σταθερά αφοσιωμένοι στην δυστυχία”. Δεν μπορεί να μας διδάξει παρά μόνον αν αναγνωρίσουμε ότι είμαστε κακομοίρηδες και όχι ευτυχισμένοι. Έχουμε θεωρήσει την άθλια ύπαρξή μας σε αυτόν τον κόσμο ένα ενδεχόμενο ευτυχίας. Πιστεύουμε ότι το ιδανικό είναι να είμαστε ευτυχισμένοι και ότι πράγματι μπορούμε να είμαστε ευτυχισμένοι εδώ. Αλλά δεν μπορούμε να δούμε ότι η ζωή σε αυτόν τον κόσμο είναι πραγματικά δυστυχισμένη, και δεν θα αλλάξει ποτέ σε μορφή. Αυτό που αλλάζει είναι ο σκοπός τον οποίον δίνουμε στην ύπαρξή μας εδώ : συγχώρεση αντί για επίκριση, εγρήγορση αντί για ύπνο.

Σε κάποιο κεφάλαιο νωρίτερα στο κείμενο ο Ιησούς μας λέει ότι δεν γνωρίζουμε την διαφορά ανάμεσα στον πόνο και την χαρά (Τ-7.X.8:6), και στο επόμενο κεφάλαιο λέει ότι δεν γνωρίζουμε την διαφορά ανάμεσα στην αιχμαλωσία και την ελευθερία (Τ-8.II). Πάλι, από την στιγμή που έχουμε μπερδέψει τις έννοιες δυστυχία και ευτυχία, ο Ιησούς οφείλει να μας πει ότι είμαστε αρκετά δυστυχισμένοι. Βασικά μας λέει: “Ξέρω ότι είστε δυστυχείς επειδή νομίζετε ότι είσαστε εδώ σε ένα σώμα που σας ξεχωρίζει από τον Εαυτό σας, από τον εαυτό όλων των άλλων, και πάνω από όλα από τον Θεό. Πώς είναι δυνατόν να είσαι ευτυχισμένος εδώ σε μια κατάσταση η οποία είναι ακριβώς η αντίθετη από τον Παράδεισο, μια κατάσταση ολοκληρωτικής αγάπης και ειρήνης; “ Η αντανάκλαση της Ενότητας του Παραδείσου σε αυτόν τον κόσμο είναι ο πρακτικός στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων: να βλέπεις όλους εδώ το ίδιο. Αυτό σταματάει την επίκριση του εγώ. Αν όλοι είναι το ίδιο, κανείς δεν είναι ιδιαίτερος. Και όλοι είναι το ίδιο επειδή είμαστε όλοι εξίσου τρελλοί και δυστυχισμένοι, αλλά επίσης είμαστε όλοι εξίσου λογικοί.

Η ιδέα είναι να κοιτάξεις μέσα σου και να πεις: “Τώρα τελικά αρχίζω να καταλαβαίνω πόσο γεμάτος μίσος είμαι, και πώς έχω ταυτιστεί με το εγώ.” Αυτό είναι ο ευτυχισμένος μαθητής. Θυμήσου - “Ο Ευτυχισμένος Μαθητής” μιλάει για το πώς θα μάθεις πόσο δυστυχισμένος είσαι. Ένας από τους λειτουργικούς ορισμούς που δίνω για το να είσαι με τον ορθό σου νου – που σημαίνει να ζητάς βοήθεια από το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού – είναι να είσαι με τον λάθος νου χωρίς να το επικρίνεις. Έχε στον νου σου ότι το ευτυχισμένο όνειρο, ο ορθός νους, το Άγιο Πνεύμα, και η Επανόρθωση (Εξιλέωση) είναι όλα απαντήσεις στο εγώ. Είναι η διόρθωση για το εγώ, και δεν είναι τίποτα άλλο από μόνα τους. Η μόνη σίγουρη αλήθεια είναι η Αγάπη του Θεού. Αυτό που ξέρουμε εδώ σαν αγάπη είναι η διόρθωση του Αγίου Πνεύματος για το εγώ. Δεν μπορεί να εκφραστεί απευθείας. Χωρίς το εγώ η λειτουργία της συγχώρεσης του Αγίου Πνεύματος εξαφανίζεται, καθώς και Αυτό το ίδιο:

Και θα είσαι με αυτό όταν ο χρόνος τελειώσει και δεν θα έχει μείνει

ίχνος από όνειρα κακίας στα οποία χορεύεις με την λεπτή μελωδία του θανάτου. Επειδή στην θέση της ακούγεται για λίγο ο ύμνος προς τον Θεό. Και μετά η Φωνή φεύγει, για να μην χρειαστεί να αποκτήσει μορφή αλλά να επιστρέψει στο αιώνιο άμορφο του Θεού. (C-6.5:6-8).

Έτσι, να είσαι στο ευτυχισμένο όνειρο σημαίνει να είσαι στον λάθος νου και να έχεις τις συνηθισμένες επιθέσεις του εγώ, αλλά να τις χρησιμοποιείς ως ένα τρόπο για να παρατηρείς: μαθαίνοντας να συγχωρείς τον εαυτό σου που διάλεξε ενάντια στην αγάπη, επειδή διάλεξες ενάντια στην αγάπη εκείνη την αρχική στιγμή. Δεν σημαίνει να αφυπνιστείς και να είσαι ευτυχισμένος και γαλήνιος. Θα μπορούσε να σημαίνει ότι αφυπνίζεσαι και είσαι ανήσυχος, φοβισμένος, ένοχος και ιδιαίτερος, αλλά τώρα το βλέπεις αυτό σαν το μάθημά σου. Επειδή τώρα τελικά γνωρίζεις ότι έχεις έναν δάσκαλο ο οποίος θα σε διδάξει σωστά. Μαθαίνεις ότι αυτό είναι ένα πρόγραμμα σπουδών που εσύ έγραψες, και που αποτελείται από όλες σου τις ιδιαίτερες σχέσεις. Δεν χρειάζεται πια να τις αρνείσαι, να αισθάνεσαι ένοχος, ή να προσποιείσαι ότι είναι υπέροχες, και έτσι δεν φοβάσαι πια τον πόνο που υπάρχει επειδή τις βιώνεις ως τις γεμάτες ενοχή καταστάσεις, που είναι στην πραγματικότητα.

Είναι βοηθητικό να έχεις επίγνωση ότι η διαδικασία της συγχώρεσης απαιτεί να περάσεις μέσα από το σκοτάδι, το οποίο, εξ ορισμού δεν είναι ευχάριστο. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας λένε ότι το Άγιο Πνεύμα θα σε οδηγήσει μέσα από τον κύκλο του φόβου και ότι ο Θεός είναι από την άλλη πλευρά. (T-18.IX.3"7-9). Αλλά δεν μπορείς να πας στον Θεό στην άλλη πλευρά παρά μόνο αν έχεις περάσει από τον κύκλο του Φόβου. Θυμάμαι μια εικόνα που περιέγραψε κάποτε η σύζυγός μου η Γκλόρια. Μιλούσε για το ότι δεν μπορείς να πας από τον κόσμο της μορφής στον κόσμο του άμορφου – που είναι ο Θεός – χωρίς να διασχίσεις την γέφυρα της απόγνωσης. Το νόημά της ήταν σαφές: μπορείς να φθάσεις στο άμορφο μόνον όταν αντιμετωπίσεις την απόγνωση του συστήματος σκέψης του εγώ – την γέφυρα που σε οδηγεί στο σπίτι. Δεν είναι ευχάριστο. Ο μεγάλος μύστης Άγ. Ιωάννης του Σταυρού εισήγαγε την περιγραφική πρόταση “σκοτεινή νύχτα της ψυχής” που περιγράφει το συγκινησιακά οδυνηρό κομμάτι του ταξιδιού προς το σπίτι. Δεν μπορείς να πας στην κορφή του βουνού, που είναι η εικόνα του, παρά μόνον αφού πρώτα το ανέβεις – την σκοτεινή νύχτα της παρατήρησης του εγώ σου.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων συμφωνούν πολύ με αυτήν την προσέγγιση του πνευματικού μονοπατιού, διδάσκοντας ότι πρέπει να περάσεις μέσα από το εγώ. Μερικές φορές η διαδικασία είναι εξαιρετικά οδυνηρή, αλλά αυτό που σου δίνει θάρρος, δύναμη και ελπίδα να επικρατήσεις είναι η συνειδητοποίηση ότι είναι ένα αναπόφευκτο κομμάτι της διαδικασίας, και πάνω από όλα, ότι δεν χρειάζεται να το περάσεις αυτό μόνος. Αυτή είναι η αξία της σχέσης με τον Ιησού, το επόμενο θέμα μας.

3. Ο ρόλος του Ιησού

Θα ήταν αδύνατο να διασχίσουμε την γέφυρα της απόγνωσης αν δεν υπήρχε το τρυφερό και απαλό χέρι το οποίο κρατάμε γερά και που μας οδηγεί μέσα από τα σύννεφα της ενοχής, όπως μας λέει ο Ιησούς στο βιβλίο των ασκήσεων:

Προσπάθησε να περάσεις τα σύννεφα με όποιο μέσο σου φαίνεται κατάλληλο. Αν σε βοηθάει, σκέψου εμένα να σου κρατώ το χέρι και να σε οδηγώ. Και σε διαβεβαιώ ότι αυτό δεν θα είναι αδρανής φαντασίωση. (W-pl.70.9:2-4).

Έτσι ταξιδεύετε μαζί χέρι με χέρι, κρατώντας μια λάμπα να φωτίζετε το σκοτάδι – και αυτό το σκοτάδι μπορεί να είναι τρομακτικό. Φτιάξαμε έναν κόσμο φωτός – ηλιακού και ηλεκτρικού – να φωτίσουμε τον κόσμο μας, αλλά είναι όλα ψευδαισθητικά. Μια προσπάθεια να φωτίσουμε έναν κόσμο σκοτεινιασμένο από την ενοχή. Αυτό το κάνουμε εξωτερικά, αλλά συμβολίζει τις μάταιες προσπάθειες να φωτίσουμε το σκοτάδι του εσωτερικού μας κόσμου – το μίσος και τον φόβο.

Η ενοχή δεν είναι υπέροχη, αλλά αυτό που **είναι** υπέροχο είναι ότι μπορείς να φέρεις τις σκέψεις σου του μίσους μέσα στην αίθουσα διδασκαλίας, και να έχεις έναν διαφορετικό δάσκαλο να σου τις ερμηνεύσει. Τώρα έχεις γίνει ένας ευτυχισμένος μαθητής, επειδή πραγματικά μαθαίνεις κάτι. Δεν έχει νόημα να πηγαίνεις στο σχολείο εάν αισθάνεσαι ότι ήδη έχεις μάθει τα πάντα. Δεν έχει νόημα το να έχεις τον Ιησού σαν δάσκαλό σου εάν νομίζεις ότι δεν έχει κάτι να σε διδάξει. Δεν μπορεί να σε διδάξει χωρίς τις ιδιαίτερες σχέσεις σου, επειδή αυτές αποτελούν την διδακτέα ύλη. Δεν βαδίζει μέσα σε μια αίθουσα και διδάσκει από κάποιο βιβλίο. **Εσύ** του παρέχεις την διδακτέα ύλη – την ζωή σου – και αυτός σε διδάσκει από αυτήν. Σου διαβάζει από το **δικό σου** βιβλίο, και σε διδάσκει ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος να κοιτάξεις την ζωή σου και τις σχέσεις σου. Αυτή η προσέγγιση θα σε διδάξει όχι πώς να σκοτώνεις ή να χειραγωγείς τους άλλους ανθρώπους, ούτε πώς να διορθώσεις τον κόσμο. Θα σε διδάξει πώς να κοιτάξεις τον εαυτό σου. Αυτός είναι ο σκοπός του να είσαι στην αίθουσα διδασκαλίας του Ιησού.

Όταν ξυπνάς το πρωί, συνειδητοποίησε ότι είσαι στην τάξη για να **αποδομήσεις** όλα όσα σου δίδαξε το εγώ. Μπορεί ακόμα να είναι ένα πολύ δύσκολο μάθημα αυτήν την ημέρα. Ίσως έχεις ένα ραντεβού με έναν γιατρό που πρόκειται να σου δώσει τα αποτελέσματα των εξετάσεών σου που θα κρίνουν αν θα ζήσεις ή θα πεθάνεις. Ή ίσως να συναντήσεις το αφεντικό σου στην δουλειά, και να σου πει ότι νομίζει ότι είσαι υπέροχος και αξίζεις μια αύξηση, ή πρόκειται να σε απολύσει. Ίσως έχεις ένα ραντεβού με ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο και αυτός ή αυτή μπορεί να σε αγαπάει ή να σου πει ότι η σχέση τελείωσε. Με τον καινούργιο σου δάσκαλο, ό,τι και να συμβεί, μπορεί να είναι μια ευτυχισμένη μέρα εξαιτίας των μαθημάτων που θα μάθεις.

Ερ.: Είναι πραγματικά πολύ δύσκολο να είσαι σε επαφή με την πεποίθηση ότι δολοφόνησες τον Θεό εκτός και αν την βιώσεις πρώτα στο επίπεδο του κόσμου όπου την έχεις προβάλει. Εάν πραγματικά δεχθείς ότι ο δολοφόνος που βλέπεις εκεί έξω είσαι εσύ,

τότε αυτό πρέπει να ισούται με το γεγονός ότι πραγματικά πιστεύεις – κάτω από το συνειδητό επίπεδο – ότι έχεις δολοφονήσει τον Θεό. Και από την στιγμή που θα αντικρύσεις αυτόν τον δολοφόνο μέσα σου, τί θα κάνεις με αυτό;

Απ.: Τίποτα. Αυτό είναι το κλειδί, όπως έχω εξηγήσει. Αυτό που όλοι κάναμε στην αρχή σαν ένας Υιός ήταν να σκοτώσουμε τον Θεό επειδή δεν μας έδωσε αυτό που θέλαμε. Τον καταβροχθίσαμε ψυχολογικά ενσωματώνοντας τον δημιουργικό Του Εαυτό. Πιστεύοντας έντρομοι ότι πραγματικά κάναμε αυτό που για μας ήταν μια τρομακτικά αμαρτωλή πράξη (παρότι σαφώς απίθανη), κάναμε το μη υπαρκτό πρόβλημα της αμαρτίας αληθινό, και κατακλυστήκαμε από αυτο-μίσος και ενοχή. Αυτός ο πόνος έγινε τόσο αφόρητος ώστε δεν είχαμε άλλο ψυχολογικό μέσον από το να αρνηθούμε αυτό το γεμάτο ενοχή πράγμα, να τρέξουμε μακριά από αυτό, να κατασκευάσουμε έναν κόσμο και ένα σώμα, όπου θα κρύβαμε όχι μόνον την ενοχή, αλλά και τον ίδιο τον νου. Αυτό είναι το νόημα.

Και έτσι δεν χρειάζεται να έρθεις σε επαφή με εκείνην την αρχική σκέψη της θέλησης να δολοφονήσεις τον Θεό. Αρκεί να έχεις επίγνωση του πώς θέλεις να δολοφονήσεις τους ανθρώπους με τους οποίους ζεις, εργάζεσαι ή με τους οποίους μεγάλωσες. Είναι όλα το ίδιο. Αυτή είναι η ομορφιά των Μαθημάτων Θαυμάτων σαν πνευματικό μονοπάτι. Δεν χρειάζεται καθόλου να ασχοληθείς με τον Θεό. Χρειάζεται μόνο να ασχοληθείς με τον αντιπρόσωπο του Θεού – τον σύντροφό σου στην ιδιαίτερη αγάπη ή μίσος στο παρελθόν, στο παρόν ή στο μέλλον. Αυτός αντιπροσωπεύει τον Πατέρα σου, Τον Οποίον βλέπεις και με τον τρόπο του ορθού νου και με τον τρόπο του λάθους νου. Ο τρόπος του Ορθού νου είναι ότι Αυτός είναι ο Δημιουργός της ζωής. Η άποψη του λάθους νου είναι ότι Αυτός θέλει να μας καταστρέψει. Πάλι, δεν είναι απαραίτητο, ούτε εφικτό, να ασχοληθείς με καμμία από αυτές τις σκέψεις επειδή αυτές είναι θαμμένες εντελώς. Αλλά κομμάτια της σκιάς αυτών των σκέψεων βρίσκονται σε κάθε μια από τις σχέσεις μας:

Αυτά που βλέπεις σαν δώρα που σου προσφέρει ο αδελφός σου (είτε είναι ένα δώρο με αγάθεια : μίσος και επίθεση, ή το δώρο των κρίνων : συγχώρεση) αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι ότι σου δίνει ο Πατέρας σου. (T-27.VII.16:2).

Για να συνοψίσουμε: Δεν χρειάζεται να ασχοληθώ με τον Θεό, μόνον με **σένα**. Εάν, με την βοήθεια του Ιησού, μπορέσω να εξαλείψω την ιδιαιτερότητά μου με εσένα – την ιδιαίτερη αγάπη μου και το ιδιαίτερο μίσος μου – μηδενίζω όλες τις παρεμβολές ανάμεσα σε μένα και τον Θεό, γιατί όλες είναι μία. Όταν ολοκληρώσω το μονοπάτι μου, διδάσκει ο Ιησούς χαρούμενα, η ανάμνηση του Θεού ανατέλει στον νου μου και ο Θεός έρχεται κάτω και με ανασηκώνει ξανά μέσα Του. (δες για παράδειγμα, T-7.I.6-7). Έτσι, ο τρόπος που μαθαίνω να συγχωρώ τον Θεό και να Τον αγαπώ είναι το να σε συγχωρήσω.

Σε ατομικό επίπεδο, έχουμε δείγματα αυτού κάθε φορά που βλέπουμε τα εγώ μας σε δράση, και μετά αντιδράμε λέγοντας: “Δεν θέλω να το βλέπω αυτό.” Έτσι ξαναενεργοποιούμε την καθοριστική στιγμή όταν σαν ένας Υιός είπαμε όλοι: “Δεν θέλω να το βλέπω αυτό.” Το σώμα που κατασκευάσαμε σαν άμυνα έχει μάτια που κοιτούν προς τα έξω αλλά όχι προς τα μέσα. Οι αισθητήριες συσκευές δεν κατασκευάστηκαν για να κοιτούν μέσα στον νου αλλά μόνον να κοιτούν προς τα έξω στα σώματα τα δικά μας και των άλλων. Γιατί; Επειδή τρομοκρατούμεθα να κοιτάξουμε στον νου μας: “Δυνατά το εγώ σου λέει να μην κοιτάξεις μέσα, γιατί αν το κάνεις τα μάτια σου θα φωτίσουν την αμαρτία, και ο Θεός θα σε τυφλώσει,” εξηγεί ο Ιησούς στο “ Ο Φόβος να Κοιτάξεις Μέσα σου” (T-21.IV.2:3). Έτσι, δεχόμενοι την λύση του εγώ για τον τρόπο μας, κατασκευάσαμε έναν κόσμο έτσι ώστε να μην κοιτάξουμε ποτέ μέσα στον νου μας και να ασχολούμαστε μόνον με το σώμα μας – το δικό μας και του κόσμου. Για αυτόν τον λόγο, επινοήσαμε τα

μικροσκοπία και τα τηλεσκοπία.

Φθάνουμε στην ουσία της πρακτικής μας εργασίας με τα Μαθήματα Θαυμάτων και συνειδητοποιούμε τον τρόπο του εγώ μας. Ο πειρασμός είναι να στραφούμε και να φύγουμε μακριά. Προσπαθείστε να μην το κάνετε! Αυτό είναι το νόημα της σχέσης με τον Ιησού. Δεν είναι η τακτοποίηση του ονείρου – να κερδίσεις το λαχείο, να βρεις μια σχέση ή ένα καλύτερο σώμα. Δεν είναι τίποτα άλλο παρα μόνον να κοιτάξεις το εγώ σου χωρίς φόβο και χωρίς ενοχή. Αυτός είναι ο τρόπος να το αποδομήσουμε και για αυτό χρειαζόμαστε τον Ιησού.

Το δύσκολο μέρος αυτών των Μαθημάτων είναι να μάθεις να παραμένεις με το εγώ σου χωρίς να πέφτεις στην παγίδα να τρέχεις να ξεφύγεις από αυτό, ικανοποιώντας το, κτίζοντάς του βωμό ή αρνούμενός το. Το μόνο που μας λέει ο Ιησούς είναι να το κοιτάξουμε μαζί του, και να πούμε: Αυτό πραγματικά είναι τρελλό. Θέλει να δολοφονήσει και όχι να αγαπήσει. Δόξα τω Θεώ αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι έχω μια άλλη επιλογή. Αλλά επίσης αρχίζω να καταλαβαίνω αυτό το κομμάτι μου που δεν θέλει να κάνω την άλλη επιλογή. Αν ήταν στο χέρι μου θα έμενα με το εγώ, αλλά με λιγότερο πόνο.” Μπορούμε να πούμε ότι αυτό είναι ένα είδος αυτοανάλυσης. Γίνεσαι όλο και πιο συνειδητός για το τί είναι το εγώ. Αλλά μένεις μαζί του. Αλλιώς το κάνεις πραγματικό, και θα παραμείνει σαν ταυτότητά σου.

Ο Κρισναμούρτι μίλησε για το να μείνεις με τον πόνο. Δεν το εννοούσε με την μαζοχιστική έννοια, βέβαια, αλλά με την ίδια έννοια με τα Μαθήματα Θαυμάτων όταν μιλάνε για τον πόνο σαν ένα κάλυμμα του φόβου, και πέρα από τον φόβο είναι η αγάπη. Ο Κρισναμούρτι μιλούσε για το να πας πέρα από όλες τις σκέψεις στη αγάπη. Τα Μαθήματα μας διδάσκουν να μένουμε με τον πόνο του εγώ επειδή κάτω από αυτόν είναι ο φόβος της Αγάπης Του Θεού. Επομένως αναπτύσσοντας μια σχέση με τον Ιησού, σημαίνει να μάθεις να μην φοβάσαι τόσο πολύ τον πόνο του εγώ που θα σε έκανε να ξανατρέξεις στην αγκαλιά των “φίλων” σου : του μίσους, της ασθένειας, της αγωνίας της ιδιαιτερότητας. Με τον Ιησού πάντα στο πλευρό σου, να σου προσφέρει την όραση που τώρα δέχεσαι, ο φόβος εξαφανίζεται μέσα στο φως της αλήθειας.

Αλλά ένα άλλο επίπεδο αντίστασης μπορεί να αναδυθεί σε αυτό το σημείο: ο φόβος της αγάπης. Από την στιγμή που δεν σου αρέσει πια το πώς αισθάνεσαι , και δεν θέλεις πια να περπατάς σε αυτήν την γη με φόβο, ενοχή και μίσος – είτε για άλλους είτε για τον εαυτό σου – αρχίζει να αναδύεται η ερώτηση :”Τί κερδίζω πραγματικά κρατώντας αυτό το μίσος ? **Τί θα χάσω αν το αφήσω να φύγει ;**” Τότε είναι που ο φόβος της αγάπης έρχεται στην επιφάνεια πολύ γρήγορα. Μετά έχουμε δευτερες σκέψεις και αρχίζουμε να υποχωρούμε. :”Δεν ξέρω αν το θέλω αυτό. Δεν ξέρω αν θέλω να περάσω μια ολόκληρη μέρα ή έστω ένα πρωινό χωρίς να κρίνω κάποιον. Ποιός θα ήμουν αν οδηγούσα στον δρόμο ή γραφόμουν σε ένα γυμναστήριο και δεν θα έκρινα κανέναν; Ποιός θα ήμουν αν στεκόμουν στην ουρά του σούπερ μάρκετ χωρίς να κρίνω πια τί υπάρχει στο καλάθι του άλλου ή την ταμία, ή το γεγονός ότι η ταμπέλα λέει καθαρά λιγότερο από δέκα αντικείμενα και ο άλλος έχει δεκατρία; Ποιός θα ήμουν αν στεκόμουν στην ουρά του σούπερ μάρκετ και βρισκόμουν σε απόλυτη ειρήνη; Ποιός θα ήμουν αν οδηγούσα στον αυτοκινητόδρομο χωρίς να επιτεθώ σε κάποιον ; Ποιός θα ήμουν αν ζούσα με την οικογένειά μου χωρίς να έχω καμιά επιθετική σκέψη για κάποιον; ”

Το να αντιληφθούμε αυτές τις αγωνιώδεις σκέψεις μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε πόσο είμαστε ταυτισμένοι με την ιδιαιτερότητα, την ενοχή, την κριτική και το μίσος. Σε κάποιο σημείο χρειάζεται να αφήσεις τον εαυτό σου να βιώσει το πόσο άθλιος αισθάνεσαι όταν κυκλοφορείς με τόση κριτική. Είμαστε τόσο πολύ συνιθισμένοι στο να κρίνουμε και να βρίσκουμε λάθη, είτε πρόκειται για κάτι που θεωρούμε σημαντικό και σοβαρό είτε για κάτι συνηθισμένο. Είναι τόσο πολύ κομμάτι της κουλτούρας μας το να μισούμε τους άλλους, ειδικά αυτούς που έχουμε κρίνει σαν διαφορετικούς. Το πρόβλημα είναι ότι νομίζουμε ότι μας έχουν διδάξει να το κάνουμε αυτό, καθώς εκφράζει το τραγούδι από το *Νότιος*

Ειρηνικός. Δεν μας έχουν διδάξει να το κάνουμε. Ερχόμαστε στον κόσμο με αυτό, καθώς και με την εξυπνάδα πώς να ξεφεύγουμε – πώς να το κάνουμε να φαίνεται σαν να κάνουμε κάτι άλλο.

Επίσης ερχόμαστε στον κόσμο με ενοχή. Έρχεται σε χιλιάδες μορφές, αλλά υπάρχει μόνον μια ενοχή, και όλοι την έχουμε. Έτσι πάντα παραιτούμαστε από το ίδιο πράγμα, πάντα αντιμετωπίζουμε το ίδιο πρόβλημα. Η τραγική παράνοια είναι ότι είμαστε τόσο ταυτισμένοι με αυτήν την ενοχή που είναι σαν να είναι στο DNA μας. Δεν είναι κάτι που μπορεί να ξεπλυθεί στο μπάνιο μας. Είναι υφασμένη μέσα στην ίδια την ύπαρξή μας. Για αυτό επεσήμανα νωρίτερα ότι είναι βοηθητικό να παρατηρήσουμε τον καννιβαλισμό του σώματος. Δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς να καννιβαλίζει και να σκοτώνει ό,τι υπάρχει γύρω του. Και αυτό γίνεται γιατί η σκέψη του εγώ είναι από μόνη της καννιβαλιστική. Είμαστε όλοι ένοχοι για αυτήν την σκέψη – είτε είναι κάτι συνηθισμένο είτε είναι κάτι τεράστιο : είτε με βίασαν σε μικρή ηλικία, και αυτό είναι ένα τεράστιο θέμα που πρέπει να αντιμετωπίσω, είτε απλά θυμώσα γιατί κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο δεν με χαιρέτησε. Είναι όλα το ίδιο.

Αυτό αποτελεί μια ολόκληρη διαδικασία επειδή αντιμετωπίζουμε τις ίδιες τις ρίζες της ύπαρξής μας. Όπως είπα μόλις τώρα, εάν παραιτηθούμε από το μίσος μας και την ιδιαιτερότητά μας, δεν θα ξέρουμε πια ποιοί είμαστε. Υπάρχει μια γραμμή στο “ Η Αντίληψη του Εαυτού εναντίον του Εαυτού “ που απευθύνεται ακριβώς σ’ αυτόν τον φόβο:

Δεν υπάρχει δήλωση που ο κόσμος να φοβάται περισσότερο να ακούσει από αυτήν:

*Δεν γνωρίζω το τί είμαι, και ως εκ τούτου δεν γνωρίζω
τί κάνω, πού είμαι ή πώς να κοιτάξω τον κόσμο ή τον εαυτό μου.
(T-31.V.17:6).*

Αυτός είναι ο φόβος. Για μας, είναι η ολοκληρωτική άρνηση του εαυτού μας. Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα άλλο από την εξαφάνιση ενός εαυτού που πρώτα πρώτα ποτέ δεν υπήρξε. Πάλι, δεν έχει σημασία αν είμαι αναστατωμένος για κάτι συνηθισμένο ή για κάτι το οποίο είχε τρομερές συνέπειες στην προσωπική μου ζωή. Είναι το ίδιο. “Μια ελαφριά αίσθηση ενόχλησης δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένα πέπλο που σκεπάζει έντονη οργή.” (W-pl.21.2:5) . Είναι μια ολόκληρη διαδικασία επειδή οι ρίζες της είναι υφασμένες με το ποιός πιστεύω ότι είμαι. Θα μπορούσε να είναι το ίδιο σαν να πάρεις ένα μαχαίρι και να κόψεις ένα χέρι. Αυτό ήταν το χέρι μου. Κάπως έτσι είναι η αίσθηση. Το μίσος μου, η ιδιαιτερότητά μου, το αυτο-μίσος μου όλα αυτά είναι αυτός που είμαι. Ποιός θα ήμουν χωρίς αυτά;

Οι ζωές μας καθορίζονται από την γραμμή των αμυνών που έχουμε υψώσει ενάντια στον εαυτό που έχει τραυματιστεί. Η γέννηση είναι ένα τραύμα, το να είσαι μωρό είναι ένα τραύμα, τα πάντα είναι ένα τραύμα, επειδή οι ανάγκες μας ποτέ δεν καλύπτονται ολοκληρωτικά όπως θα θέλαμε. Ξοδεύουμε όλη μας την ζωή αντιμετωπίζοντας έναν κόσμο που δεν είναι εκεί για μας (δεν μας υποστηρίζει) – τουλάχιστον όχι πλήρως, και όχι όλη την ώρα. Παλεύουμε με αυτόν τον πόνο υψώνοντας άμυνες, αλλά μετά οι άμυνες *γινόμαστε* εμείς. Είναι σαν να πρόκειται να φοράς το ίδιο πουκάμισο καθημερινά σε όλη σου την ζωή. Μετά από λίγο αρχίζει να προσκολλάται στο δέρμα σου επειδή δεν το βγάζεις ποτέ. Δεν μπορείς πια να πεις πού τελειώνει το πουκάμισο και πού αρχίζει το δέρμα σου. Γίνεται αυτό που είσαι. Οι άμυνές μας είναι έτσι. Είναι σαν κάτι που φορέσαμε. Η ιδιαιτερότητά μας δεν είναι μόνον ο τρόπος που λειτουργούμε στον κόσμο, αλλά γίνεται η ταυτότητά μας. Για αυτόν τον λόγο η διαδικασία είναι τόσο δύσκολη. Στην πραγματικότητα δεν παραιτούμαστε από τίποτα: είναι ένα ταξίδι χωρίς απόσταση (T-8.VI.9:7). Όμως στην εμπειρία μας στον κόσμο είναι τα πάντα. Είναι ο ίδιος ο εαυτός μας.

Ερ.: Από την στιγμή που αυτό το πράγμα που νομίζουμε ότι είμαστε είναι μόνον μια άμυνα, τότε δεν υπάρχει τίποτα εδώ παρα μόνον αυτά τα στρώματα των αμυνών.

Απ.: Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να απαλλαγείς από τις άμυνές σου για να προχωρήσεις. Η αξία και η ομορφιά του να έχεις μια σχέση με τον Ιησού στον νου σου είναι ότι διαπερνάει αυτές τις άμυνες εντελώς. Η σχέση δεν είναι στην πραγματικότητα με ένα πρόσωπο. Η σχέση συμβολίζει την επιλογή σου (του επιλογέα) να ταυτιστείς με μια παρουσία στον νου σου που εξακολουθεί να είναι εσύ, αλλά είναι πέρα από όλα τα στρώματα των αμυνών. Είναι μέρος της διαδικασίας της απο-ταύτισης από το σύστημα σκέψης του εγώ της ιδιαιτερότητας και του μίσους, η οποία αρχίζει με την επιλογή σου να κοιτάξεις με τον Ιησού όλες τις σκέψεις του εγώ σου.

Αυτός είναι ο λόγος που η ανάπτυξη μιας σχέσης με τον Ιησού ή με το Άγιο Πνεύμα είναι ένα ουσιαστικό μέρος στα Μαθήματα Θαυμάτων. Αναπτύσσεις μια σχέση με τον εαυτό σου του ορθού νου, που είσαι εσύ, αλλά όχι ο εαυτός που νόμιζες ότι ήσουν. Όταν βγεις έξω από αυτόν τον εαυτό και κοιτάξεις το εγώ σου με τον Ιησού – σ'αυτά τα στρώματα πάνω σε στρώματα πάνω σε στρώματα – δεν θα αισθάνεσαι πια τόσο αβοήθητος και χωρίς ελπίδα, και θα καταλάβεις ότι υπάρχει ένας άλλος εαυτός. Δεν χρειάζεται να αλλάξεις αυτόν τον εαυτό. Στην πραγματικότητα, *δεν μπορείς* να αλλάξεις αυτόν τον εαυτό, είναι αυτός που είναι το σώμα σου. Αλλά μπορείς να κάνεις ένα βήμα πίσω και να τον κοιτάξεις έξω από αυτό το σύστημα σκέψης. Όσο πιο πολύ μπορείς να το κάνεις αυτό – μέρα με την μέρα, βδομάδα με την βδομάδα, μήνα με τον μήνα, χρόνο με τον χρόνο – τόσο περισσότερο εξασθενίζει η ταύτισή σου με αυτόν τον εαυτό και ενισχύεται η υπέρτατη ταύτισή σου με τον αληθινό σου Εαυτό.

Το βασικό αξίωμα που σου επιτρέπει να το κάνεις αυτό είναι **να κοιτάξεις το εγώ σου χωρίς επίκριση**. Δεν είναι υπερβολή το να το λέω αυτό τόσο συχνά. Κοιτάξεις αυτόν τον εαυτό της ιδιαιτερότητας και λες : “Θεέ μου, πάντα έτσι ήμουν. Ήθελα την αγάπη και την προσοχή της μητέρας και του πατέρα μου, και ποτέ δεν πήρα αρκετή. Και μετά ήρθαν ο αδελφός μου και η αδελφή μου, και μια το ένα μια το άλλο, έγιναν όλα τα τρομερά πράγματα. Έχω ζήσει όλη μου την ζωή έτσι, και τώρα μπορώ να δω τί κάνω με την τωρινή μου οικογένεια, τους φίλους, και τους συναδέλφους στην δουλειά. Τώρα βλέπω πώς ασχολούμαι με το σώμα μου όσο γερνάει, και βλέπω πώς αντιδρώ με τα άλλα σώματα στον κόσμο και στις ειδήσεις. Βλέπω ότι είναι όλα το ίδιο.”

Έτσι κοιτάξεις το εγώ σου με τον Ιησού και αποκτάς επίγνωση της παράνοιας του συστήματος σκέψης του, αλλά έξω από αυτό το σύστημα σκέψης. Εάν μπορούσες να το κοιτάξεις χωρίς ενοχή, επίκριση ή φόβο θα το εξασθενούσες σημαντικά. Αυτή είναι η διαδικασία. Και ξαφνικά θα γέμιζες με ελπίδα. Δεν υπάρχει ελπίδα σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν υπάρχει ελπίδα μέσα στον κόσμο του εγώ στον νου σου. Το μίσος είναι μίσος. Ντύσε το με ό,τι θέλεις : το μίσος είναι μίσος, ο τρόμος είναι τρόμος, η ενοχή είναι ενοχή. Δεν αλλάζει ποτέ – αλλάζει μορφή αλλά η ουσία του ποτέ δεν αλλάζει. Αλλά δεν χρειάζεται να το αλλάξεις, επειδή υπάρχει τώρα μια θέση έξω από αυτό, πάνω από το πεδίο της μάχης, από την οποία μπορείς να κοιτάξεις ξανά κάτω και να πεις : “Ναι, μόνο παράνοια είναι όλο αυτό.”

Ερ.: Όταν ζητάω βοήθεια από τον Ιησού, έχω επίγνωση ότι του την ζητάω μόνον επειδή θέλω ανακούφιση από τον πόνο μου.

Απ.: Πού βλέπεις λάθος σε αυτό; Για ποιόν άλλον λόγο θα του ζητούσες βοήθεια; Δεν τον αγαπάς. Κανείς από όσους έρχονται σ' αυτόν τον κόσμο δεν τον αγαπάει. Ο Ιησούς δεν είναι υπερήφανος. Θα σε κερδίσει με όποιον τρόπο μπορεί. Ξέρει ότι ο μόνος τρόπος

που μπορεί να σε κερδίσει είναι με το να σε βοηθήσει να νιώσεις καλύτερα, επειδή ο πόνος είναι τόσο μεγάλος. Σε κάποιο σημείο ακούγεται σαν θεωρητικός της μάθησης, λέει ότι σε διδάσκει να σχετίζεις τον πόνο με το εγώ, και την ευτυχία με το να το εγκαταλείπεις.

Πώς μπορείς να διδάξεις κάποιον την αξία ενός πράγματος που το έχει πετάξει ηθελημένα; Πρέπει να το έχει πετάξει επειδή δεν είχε αξία για αυτόν. Μπορείς μόνον να του δείξεις πόσο εξαθλιωμένος είναι χωρίς αυτό, και αργά να το φέρεις πιο κοντά ώστε να μπορέσει να μάθει πόσο μειώνεται η δυστυχία του όταν το πλησιάζει. Αυτό του διδάσκει να σχετίζει την δυστυχία του με την απουσία του, και το αντίθετο της δυστυχίας με την παρουσία του. Σταδιακά γίνεται επιθυμητό καθώς αλλάζει τον νου του σχετικά με την αξία του. Σας διδάσκω να σχετίζετε την δυστυχία με το εγώ και την χαρά με το πνεύμα. Έχετε διδάξει τον εαυτό σας το αντίθετο. Είσαστε ακόμα ελεύθεροι να επιλέξετε, αλλά μπορεί πραγματικά να θέλετε τις ανταμοιβές του εγώ μπροστά στις ανταμοιβές του Θεού; (T-4.VI.5)

Έτσι μπορείς να διακρίνεις ανάμεσα στην τιμωρία και την ανταμοιβή. Όπως διαβεβαίωναν οι ψυχολόγοι κατά την διάρκεια δεκαετιών έρευνας, ένα ζώο θα μάθει πολύ πιο γρήγορα όταν ανταμείβεται παρά όταν τιμωρείται. Εμείς μαθαίνουμε μέσα από την τιμωρία, αλλά όχι τόσο καλά όσο μέσα από την ανταμοιβή. Έτσι ο Ιησούς μας διδάσκει να συσχετίζουμε την τιμωρία με το εγώ και τις ανταμοιβές με αυτόν. Ο μόνος λόγος που θα ζητούσαμε την βοήθειά του είναι ότι αισθανόμαστε καλύτερα όταν το κάνουμε. Ο πόνος μας λιγοστεύει όταν ζητάμε την βοήθειά του να δούμε μια σχέση διαφορετικά. Μην αυταπατάσαι σκεπτόμενος ότι ζητάς την βοήθεια του Ιησού επειδή τον αγαπάς. Εάν πραγματικά τον αγαπούσες δεν θα χρειαζόταν να ζητήσεις την βοήθειά του. Το ότι έφυγες μακριά από την αγάπη του είναι η πηγή της ενοχής σου, που είναι η αιτία της ύπαρξής σου εδώ. Δεν πρόκειται να γνωρίσεις αληθινά τί σημαίνει να τον αγαπάς μέχρις ότου φύγει το εγώ.

Ένας άλλος τρόπος να το εκφράσεις αυτό είναι να πούμε ότι δεν μπορείς να αγαπάς κάποιον που αντιλαμβάνεσαι σαν διαφορετικό από εσένα. Ακολουθώντας τους νόμους του χάους, πρέπει να πιστεύω ότι αν κάποιος είναι διαφορετικός από εμένα είναι επειδή αυτό το πρόσωπο έχει αυτό που εγώ δεν έχω, και πρέπει να το έχει επειδή το έχει κλέψει από εμένα. Στον Δυτικό κόσμο, ο Ιησούς είναι το μεγαλύτερο σύμβολο του να έχει αυτό που εμείς δεν έχουμε. Έχει την αγάπη του Θεού, εμείς δεν την έχουμε. Ο απόστολος Παύλος ήταν πολύ σαφής πάνω σε αυτό στην διδασκαλία του ότι εμείς είμαστε πολίτες δεύτερης κατηγορίας, οι υιοθετημένοι υιοί του Θεού. (Γαλάτες 4:5, Εφεσίους 1:5). Ενώ ο Ιησούς είναι πρώτης τάξεως, ο μόνος αγαπημένος του Πατέρα του. Κάθε παιδί μιας οικογένειας που δεν είναι το πρωτότοκο το γνωρίζει αυτό καλά. Όχι μόνον ο Ιησούς είναι ο μοναδικός αγαπημένος Υιός, είναι αθώος και ολοκληρωτικά καλός. Αλλά τα εγώ μας πρέπει να έχουν συμπεράνει ότι έκλεψε την αθωότητα και την καλοσύνη από μας. Και επομένως του άξιζαν αυτά που έπαθε στον Γολγοθά. Αυτός είναι ο παράλογος συλλογισμός μας, η υλοποίηση των νόμων του χάους. Ο Ιησούς αναφέρεται συγκεκριμένα σε αυτήν την παράνοια της προβολής των δικών μας φαινομενικών αμαρτιών σ' αυτόν, και έπειτα στην τιμωρία του για αυτές. Γι' αυτό χρειάζεται να τον συγχωρήσουμε, επειδή διαφορετικά δεν θα μπορέσουμε να δεχθούμε την βοήθειά του:

Έχω γίνει ευπρόσδεκτος στην κατάσταση της χάρης, που σημαίνει ότι με έχετε τελικά συγχωρήσει. Διότι έγινα το σύμβολο της αμαρτίας σας και έτσι έπρεπε να πεθάνω αντί για σας. Για το εγώ, αμαρτία

σημαίνει θάνατο, κι έτσι η εξιλέωση επιτυγχάνεται μέσω του φόνου. Ως σωτηρία θεωρήσατε το να θανατωθεί ο Υιός του Θεού αντί για σας..... Αφήστε με να είμαι για σας το σύμβολο του τέλους της ενοχής, και κοιτάξτε τον αδελφό σας όπως θα κοιτούσατε εμένα. Συγχωρέστε μου όλες τις αμαρτίες που νομίζετε ότι έκανε ο Υιός του Θεού. Και στο φως της συγχώρεσής σας αυτός θα θυμηθεί ποιος είναι, και θα ξεχάσει αυτό που δεν ήταν ποτέ. Ζητώ την συγχώρεσή σας, διότι αν εσείς είστε ένοχοι, πρέπει να είμαι και εγώ. Αλλά αν εγώ υπερνίκησα την ενοχή και ξεπέρασα τον κόσμο, ήσασταν μαζί μου. Θα βλέπατε σε μένα το σύμβολο της ενοχής ή του τέλους της ενοχής, ενθυμούμενοι ότι αυτό που συμβολίζω για σας το βλέπετε μέσα στον εαυτό σας ; (T-19.IV-A.17:1-4 ; IV-B.6)

Όσο αντιλαμβάνεστε τον Ιησού σαν διαφορετικό από σας – όπως προφανώς κάνουμε όλοι – δεν μπορείτε να τον αγαπάτε. Δεν μπορείτε να αγαπάτε κανέναν σε αυτόν τον κόσμο για τον οποίο πιστεύετε ότι είναι διαφορετικός από σας με κάποιον τρόπο που έχετε κρίνει ότι είναι σημαντικός. Γι' αυτό, βέβαια θα ζητήσετε από τον Ιησού να σας βοηθήσει, όχι επειδή τον αγαπάτε, αλλά ίσως επειδή θέλετε να τον αγαπάτε. Έχετε επίγνωση ότι δεν μπορείτε να τον αγαπήσετε και σίγουρα δεν μπορείτε να βιώσετε την αγάπη του όσο κρατάτε μίσος και παράπονα. Αλλά ο πόνος του μίσους και των παραπόνων, και ο πόνος του να είσαι χωρίς την αγάπη του θα σας κινητοποιήσει να του ζητήσετε να σας βοηθήσει να δείτε τα εμπόδια προς αυτήν την αγάπη: τους διαφορετικούς τύπους της ιδιαιτερότητας. Όπως λέγαμε νωρίτερα, μαζί με τον Ιησού κρατάτε την λάμπα και προχωράτε να δείτε όχι την ευλογία του Παραδείσου, αλλά μέσα στα έγκατα της κόλασης, στον βόθρο των σκέψεων του εγώ. Έτσι φαίνεται το βασίλειο της γης για τα Μαθήματα Θαυμάτων, ο δρόμος της επιστροφής μας στο Βασίλειο του Παραδείσου.

4. Ο Ρόλος των Μαθημάτων Θαυμάτων

Είναι σημαντικό να προσέξουμε ότι το εγώ δεν αλλάζει ποτέ. Είναι 100% μίσος και φόβος. Από την άλλη πλευρά, το Άγιο Πνεύμα είναι 100% αγάπη. Ποτέ δεν αλλάζει. Το σύστημα σκέψης Του της συγχώρεσης, της θεραπείας, της ειρήνης και της αγάπης δεν αλλάζει ποτέ. Και τα δύο είναι συνεχώς παρόντα σε όλους : 100% μίσος, 100% αγάπη. Δεν μειώνονται ποτέ. Δεν μπορείς να τα ελαττώσεις καθόλου. Εκείνο που αλλάζει είναι το **πόσο** χρόνο αφιερώνεις σε κάθε πλευρά. Είναι λάθος να νομίζεις ότι μπορείς να εξαφανίσεις το μίσος σου. Ποτέ δεν θα το κάνεις. Είναι 100% - σαν καθαρός γρανιτής. Δεν υπάρχει τόσο ισχυρό εργαλείο που να μπορεί να κάνει κάτι με αυτόν τον γρανιτένιο τοίχο του μίσους και του φόβου. Εκείνο που μπορείς να κάνεις είναι να περνάς όλο και λιγότερο χρόνο ταυτισμένος με αυτόν, και όλο και περισσότερο χρόνο ταυτισμένος με την Διόρθωση, το Άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η έννοια της προόδου σε αυτά τα μαθήματα. Επομένως, το να είσαι ταυτισμένος με το Άγιο Πνεύμα σημαίνει να κοιτάξεις το εγώ χωρίς να κρίνεις. Μετά από λίγο θα συνειδητοποιήσεις, όπως λένε τα Μαθήματα, ότι ο συμπαγής γρανιτένιος τοίχος δεν είναι συμπαγής – είναι ένα λεπτό πέπλο που δεν έχει την δύναμη να μπλοκάρει το φως. Η **αντίληψή** μας αλλάζει, αλλά το εγώ δεν αλλάζει. Το μίσος είναι μίσος, ο φόβος είναι φόβος. Ο διαχωρισμός από τον Θεό ήταν μια πράξη ουράνιας ανθρωποκτονίας : πιστεύουμε ότι καταστρέψαμε τον Θεό, και αυτός ο κόσμος εμφανίστηκε από τις στάχτες Του. Αυτό είναι το συμπέρασμα. Εκείνο που αλλάζει δεν είναι το εγώ, εκείνο που αλλάζει είναι η αντίληψή μας για αυτό. Η αντίληψή μας θα αλλάξει σταδιακά καθώς μαθαίνουμε να το παίρνουμε όλο και λιγότερο στα σοβαρά, που σημαίνει να μάθουμε να του δίνουμε όλο και λιγότερη δύναμη πάνω μας. Διότι είναι μόνον η πίστη του νου μας στο εγώ που του έδωσε αυτήν του την δύναμη:

Μην φοβάστε το εγώ. Εξαρτάται από τον νου σας και όπως το φτιάξατε πιστεύοντας σ' αυτό, έτσι μπορείτε να το εξαφανίσετε αποσύροντας την πίστη από αυτό. (T-7.VIII.5:1-2).

Ο στόχος των Μαθημάτων Θαυμάτων δεν είναι να είμαστε χωρίς εγώ. Ο στόχος είναι να μην αισθανόμαστε ενοχές επειδή αποφασίσαμε ενάντια στο Άγιο Πνεύμα και υπέρ του εγώ.

Υπάρχει μια πολύ σημαντική φράση στο εγχειρίδιο που λέει, “Μην απελπίζεστε, λοιπόν, από τους περιορισμούς. Η δουλειά σας είναι να δραπετεύεστε από αυτούς αλλά όχι να είσατε χωρίς αυτούς.” (M-26.4:1-2). Ο Ιησούς λέει το ίδιο πράγμα στην ενότητα “ Η Μικρή Προθυμία” στο κείμενο :

Μην εμπιστεύεστε τις καλές σας προθέσεις. Δεν είναι αρκετές. Αλλά εμπιστευθείτε ανεπιφύλακτα την προθυμία σας. Συγκεντρωθείτε μόνον σ' αυτήν και μην ενοχλείστε από τις σκιές που την περιβάλλουν. Γι' αυτό ήρθατε. Εάν μπορούσατε να έρθετε χωρίς αυτές δεν θα χρειαζόσαστε την άγια στιγμή. (T-18.IV.2:1-6)

Λέει ότι η δουλειά σας δεν είναι να είστε τέλειοι, ούτε να είσατε χωρίς τις σκιές του μίσους και της ενοχής. Η δουλειά σας είναι να δραπετεύσετε από το φορτίο της ενοχής που βάλατε πάνω σας. Είναι μια πολύ σημαντική διάκριση. “Η δουλειά σας είναι να δραπετεύσετε από αυτές, αλλά όχι να είσατε χωρίς αυτές.” Σε αυτόν τον κόσμο, σε αυτό το όνειρο, δεν αναμένεται από σας να είστε χωρίς την ενοχή σας, το μίσος ή τις φονικές παρορμήσεις αλλά μάλλον να δραπετεύσετε από το φορτίο της επίκρισης που βάλατε σε αυτά.

Είμαστε όλοι αναστατωμένοι από την αρχική σκιά, που είναι ότι στερήσαμε από τον εαυτό μας το Φως του Θεού. Αυτό είναι μια σκιά : η στέρηση του φωτός. Μετά αισθανθήκαμε κατακλυσμένοι από την ενοχή, φύγαμε τρέχοντας και κρυφτήκαμε στον κόσμο, παίρνοντας την ενοχή μαζί μας χωρίς να γνωρίζουμε ότι το κάναμε. Αυτός είναι ο λόγος που ήρθαμε: εξ αιτίας των σκιών. Αλλά μπορούμε να μάθουμε – και αυτό μας βοηθάνε να κάνουμε τα Μαθήματα Θαυμάτων – να μην αναστατωνόμαστε από τις σκιές. Μπορούμε να μάθουμε να μην αναστατωνόμαστε από το μίσος μας, την ιδιαιτερότητά μας και τις επικρίσεις. Αυτό αρχίζει να μας δελεάζει ώστε να μπορέσουμε να περνάμε περισσότερο χρόνο με τον Ιησού και λιγότερο χρόνο με το εγώ.

Ερ.: Αισθάνομαι ότι θέλω την αγάπη τόσο πολύ. Αλλά αισθάνομαι τόσο πολύ φόβο να την δεχθώ τόσον αυτήν όσο και την αληθινή μου Ταυτότητα ώστε απλά επαναπαύομαι στο εγώ μάλλον παρά στην προσπάθεια να πάω προς την αγάπη. Πηγαίνω μπρος και πίσω. Μπορείς να με καθοδηγήσεις πώς να δεχθώ την βοήθεια του Ιησού; Φαίνεται ότι δεν μπορώ να βρώ τον δρόμο του.

Απ.: Αυτή η συνειδητοποίηση είναι η μισή μάχη. Η άλλη μισή είναι να μάθεις να το κοιτάς αυτό μέσα σου χωρίς να νιώθεις ενοχές, χωρίς να προσπαθείς να το διορθώσεις ή να κάνεις κάτι για αυτό. Ο Ιησούς δεν το κάνει αυτό για σένα αλλά βοηθάει ώστε να **μην** κάνεις τίποτα για αυτό. Το να έχεις αυτήν την επίγνωση παρά τα όσα θέματα και προβλήματα έχεις, ότι ο πραγματικός υποβόσκων φόβος σου είναι ότι **δεν θέλεις** να βρίσκεσαι στην παρουσία της αγάπης, είναι μια πολύ χρήσιμη πληροφορία. Αν οι άνθρωποι θέλαμε πραγματικά να είμαστε στην παρουσία της αγάπης, δεν θα υπήρχε ο κόσμος. Δεν θα υπήρχε ανάγκη για τα Μαθήματα Θαυμάτων. Αυτό που σου δημιουργεί πρόβλημα είναι το ότι αισθάνεσαι ένοχος για αυτό και κατηγορείς τον εαυτό σου ότι προδίδεις τον Ιησού ή προδίδεις την αγάπη, αντί να πεις απλά : “Ναι, σίγουρα, φοβάμαι αυτήν την αγάπη. Μου αρέσει να είμαι εγώ.” Το να μπορέσεις να κοιτάξεις την απόφασή σου να διώξεις την αγάπη μακριά επειδή την φοβάσαι χωρίς να κρίνεις τον εαυτό σου είναι το μόνο που πρέπει να κάνεις. Να είσαι υπομονετικός, ευγενικός και γλυκός με τον εαυτό σου. Αυτό είναι που μας λέει το “Ο Φόβος της Ανάστασης”: “Στην πραγματικότητα δεν φοβάσαι την σταύρωση. Ο πραγματικός σου τρόμος είναι για την Ανάσταση.” (Τ-13.III.1:10-11). Αυτή είναι μια υπέροχη ενότητα όσον αφορά την περιγραφή του φόβου μας για την Αγάπη Του Θεού. Στην Αγάπη του Θεού, κανείς δεν υπάρχει. Υπάρχει μη μοναδικότητα. Για αυτό την φοβόμαστε.

Δεν χρειάζεται να αντιμετωπίσεις αυτόν τον φόβο. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να αφήσεις σταδιακά να μπουν στην ζωή σου όλο και περισσότεροι άνθρωποι – όχι σωματικά ή εξωτερικά – αλλά **στον νου σου**, χωρίς να τους κρίνεις. Και αυτό συμπεριλαμβάνει και τον εαυτό σου. Έχε την επίγνωση πόσο θέλεις να αποκλείσεις κάποιους ανθρώπους. Ακόμα και αν δεν έχεις αυτήν την εμπειρία στην ζωή σου, δες μια ταινία ή παρακολούθησε τις τελευταίες ειδήσεις. Όλοι μας έχουμε μια άποψη σχετικά με το Ιράκ, το Ισραήλ και την Παλαιστίνη, την Ινδία, το Πακιστάν, το Κασμίρ, την Λατινική Αμερική ή την Αφρική. Όλοι μας έχουμε μια άποψη σχετικά με κάτι στον κόσμο ή με την

Αμερικάνικη πολιτική. Παρακολούθησε τις ειδήσεις και δες πώς πατιούνται τα κουμπιά σου. Θα μισήσεις και θα κρίνεις κάποιους ανθρώπους, και θα αντιληφθείς κάποιους σαν τους “καλούς” ανθρώπους. Αυτό είναι αρκετό. Μην κρίνεις τον εαυτό σου που το κάνει αυτό, αλλά να έχεις επίγνωση ότι λές ότι υπάρχουν κάποια μέλη της Υιότητας που θα έκρινες ακόμα και αν δεν τα έχεις μπροστά σου. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να συμφωνείς με όλους, ή ότι δεν μπορείς να έχεις μια πολιτική, κοινωνική ή οικονομική άποψη. Αλλά όταν η άποψή σου αρχίζει και αποκλείει άλλους, και αισθάνεσαι προσωπική αντιπάθεια προς κάποια άτομα ή ομάδες, αυτό πρέπει να σου δείχνει ότι ακόμα φοβάσαι την Αγάπη του Θεού.

Στην Αγάπη του Θεού δεν υπάρχουν διαφορές. Δεν χρειάζεται να γνωρίζεις πώς είναι η Ενότητα Του Παραδείσου. Πράγματι, σε κάποιο σημείο στο Κεφάλαιο 25 λέει ο Ιησούς, “διότι όσο θα νομίζεις ότι κάποιο μέρος σου είναι χωρισμένο από σένα, η ιδέα της πλήρους Ενότητας, όπου τα πάντα είναι Ένα θα είναι χωρίς νόημα. (Τ-25.1.7:1) Κανείς στην πραγματικότητα δεν έχει ιδέα ως προς το τί είναι η ιδέα της “πλήρους Ενότητας όπου τα πάντα είναι Ένα”. Ακούγεται ωραίο αλλά στην πραγματικότητα δεν σημαίνει τίποτα για μας. Επομένως δεν χρειάζεται να ξέρουμε το νόημά της, αλλά μπορούμε να μάθουμε ότι οι αντιλήψεις των διαφορών δεν είναι ποτέ δικαιολογημένες. Είμαστε όλοι επιφανειακά διαφορετικοί – φυλή, θρησκεία, εθνικότητα, γένος, ηλικία, μέγεθος κ.λ.π – αλλά αυτές οι διαφορές δεν αποτελούν διαφορά. Έχουμε γεννηθεί όλοι από το ίδιο παρανοϊκό εγώ, που είναι η άμυνα για να μην γνωρίσουμε ότι είμαστε μέρος του ενός Θεού. Είναι ένα από τα κεντρικά θέματα των Μαθημάτων Θαυμάτων ότι είμαστε όλοι το ίδιο στο ότι έχουμε έναν λάθος νου και έναν σωστό νου. Ο λάθος νους όλων μας είναι ο ίδιος. Ο σωστός νους όλων μας είναι ο ίδιος. Και όλοι έχουμε την ίδια δύναμη να επιλέξουμε ανάμεσά τους. Όλα τα άλλα είναι μια ψευδαίσθηση. Στο τέλος, ο διαχωρισμένος νους είναι και αυτός μια ψευδαίσθηση. Όλα τα άλλα σ' αυτόν τον κόσμο, σαν αντίληψη, είναι αβάσιμα και αδικαιολόγητα. Ξανά, δείτε πώς θέλετε να αποκλείσετε ορισμένα άτομα και έπειτα κοιτάζτε το χωρίς να το κρίνετε.

Η αντίσταση σε αυτό είναι τεράστια, πάντως. Όσο βιώνετε τον εαυτό σας να είναι εδώ, και όσο είστε σίγουροι ότι η εικόνα που βλέπετε στον καθρέπτη του μπάνιου κάθε πρωί είστε εσείς – ακόμα και αν δεν σας αρέσει αυτό που βλέπετε – είναι παρανοϊκό να νομίζετε ότι θα πιστέψετε ότι όλοι είναι το ίδιο. Όσο ταυτίζεστε με το σώμα σας, πρέπει επίσης να ταυτίζεστε με το σύστημα σκέψης που έφτιαξε το σώμα. Ένα σύστημα σκέψης που αποτελείται από επίκριση, ιδιαιτερότητα, μίσος και πάνω από όλα, από ξεχωριστότητα. Επομένως αν παρακολουθείτε τις ειδήσεις και είστε σε απόλυτη ειρήνη και αισθάνεσθε ότι αγαπάτε τους πάντες, θα πρέπει να πείτε γλυκά στον εαυτό σας : “είμαι ψεύτης”.

Επιτρέψτε στον εαυτό σας να κάνει κρίσεις. Επιτρέψτε στον εαυτό σας να παρακολουθεί τα τελευταία νέα των ειδήσεων και μετά να έχει μια σαφή κρίση πάνω σ' αυτά που ακούσατε. Επιτρέψτε στον εαυτό σας να επενδύσει ολοκληρωτικά στην άποψή σας – ότι μόνον η δική σας είναι έγκυρη και ότι όποιος δεν συμφωνεί μαζί σας είναι εντελώς λάθος. Μετά κοιτάζτε αυτήν την κρίση – εδώ είναι που μπαίνει ο Ιησούς – χωρίς να κρίνετε τον εαυτό σας. Είστε πολύ καλύτερα ξεκινώντας με την υπόθεση ότι είστε ένα άκαρδο, βάρβαρο, σαδιστικό τέρας παρά με την υπόθεση ότι είστε ένα άγιο παιδί του Θεού που αγαπά τους πάντες. Είστε πολύ, πολύ καλύτερα ξεκινώντας με την ιδέα ότι από την στιγμή που είστε σε ένα σώμα είστε ένας δολοφόνος. Όχι μόνον είστε ένας δολοφόνος, ήσασταν ένας δολοφόνος και πάντα θα είσαστε ένας δολοφόνος, επειδή σας αρέσει να έχετε δίκιο. Σας αρέσει να υπάρχουν. Σας αρέσει να είσαστε ένα σώμα.

Στην αρχή των Μαθημάτων Θαυμάτων, ο Ιησούς λέει ότι αυτά τα μαθήματα δεν θα σας διδάξουν την έννοια της αγάπης, επειδή η αγάπη δεν γίνεται να διδαχθεί. Αυτά είναι μαθήματα για να σας βοηθήσουν να βγάλετε τα εμπόδια για την επίγνωση της παρουσίας της αγάπης (Τ-1Ν.1:6-7). Ξανά και ξανά λέει ότι αυτά είναι μαθήματα **αποδόμησης**. Η

Εξιλέωση, η Επανόρθωση, η διόρθωση, η σωτηρία, το θαύμα, η συγχώρεση – όλα αποδοθούν. Το εγώ μιλάει πρώτο και είναι πάντα λάθος. Το Άγιο Πνεύμα είναι η Απάντηση. Δεν μπορεί να υπάρξει απάντηση αν δεν έχει προηγουμένως αναγνωρισθεί ένα πρόβλημα. Οι απαντήσεις λύνουν προβλήματα. Πόσο καλή είναι η απάντηση αν το πρόβλημα είναι άγνωστο; Τα πρώτα μαθήματα στο βιβλίο ασκήσεων είναι πολύ σαφή πάνω σ' αυτό. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας βοηθούν να ορίσουμε το πρόβλημα, το οποίο φέρνουμε στην απάντηση. Να φέρουμε την ψευδαίσθηση στην αλήθεια, το σκοτάδι στο φως. Πώς μπορούμε να φέρουμε το σκοτάδι, την ψευδαίσθηση και το πρόβλημα στο φως, στην αλήθεια και στην απάντηση εαν δεν ξέρουμε καν ότι έχουμε ένα πρόβλημα, άσε το πού βρίσκεται.

Πριν μπορέσουμε να βιώσουμε την αγάπη και την ειρήνη της απάντησης, πρέπει πρώτα να καταλάβουμε και να βιώσουμε τον πόνο και την ασχήμια του προβλήματος, που είναι το μίσος. Επομένως πρέπει να δώσουμε την άδεια στον εαυτό μας να μισήσει, να κρίνει, να βρεί λάθη και να κριτικάρει, να ζήσει μια ζωή ιδιαιτερότητας γεμάτη με συντρόφους ιδιαίτερης αγάπης και ιδιαίτερου μίσους. Μην κάνετε τίποτα περισσότερο. Απλά κοιτάξτε το πρόβλημα. Αυτό μας λέει ο Ιησούς : “Μαζί έχουμε το φως που θα εξαφανίσει (το σκοτάδι) (Τ-11.Υ.1:3). **Μαζί.** Δεν μπορεί να το κάνει αυτό, και δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Αλλά ζητώντας του να με βοηθήσει γίνεται το φως που κοιτάζει το σκοτάδι του εγώ. Άλλη μια φορά είναι *η διαδικασία του να κοιτάξεις* το σκοτάδι του εγώ που το εξαφανίζει. Αυτό είναι το μήνυμα και η πρακτική των Μαθημάτων Θαυμάτων, και είναι η απάντηση του Ιησού στο κάλεσμά μας για αγάπη, μια απάντηση που εξουδετερώνει απαλά την αντίστασή μας σε αυτήν.

5. Συμπέρασμα

Για το τέλος θα σας διαβάσω το ποίημα "Λαμπερός Ξένος" από "Τα δώρα Του Θεού". Είναι ένα από τα ποιήματα που αντανakλούν την σχέση αγάπης – μίσους της Έλεν με τον Ιησού, εδώ περισσότερο αγάπης – φόβου. Περιγράφει το πώς προσπαθεί να τον αποκλείσει, φοβούμενη την αγάπη του. Γι αυτό συζητάω αυτό το ποίημα στο κεφάλαιο, "Ο Φόβος της Ανάστασης", στο "Ταξίδι Προς Το Σπίτι". Η αμφιθυμία της Έλεν προς τον Ιησού αντανakλά πραγματικά όλες τις σχέσεις μας και, συγκεκριμένα, την σχέση μας με αυτόν : την αγάπη, το μίσος, και τον φόβο ότι αν ακούσουμε την φωνή του, πάρουμε το χέρι του, και αφήσουμε να μπει η αγάπη του στις καρδιές μας, όλα θα αλλάξουν. Ο μόνος τρόπος να προστατέψουμε αυτόν τον εαυτό από κάθε σημαντική αλλαγή είναι να προστατευθούμε από αυτόν. Έτσι η αντίστασή μας στην συγχώρεση αντανakλάται στην αντίστασή μας στα Μαθήματα Θαυμάτων και στον ίδιο τον Ιησού. Πάντως, τα καλά νέα που αντανakλούν τα Αρχικά Καλά Νέα της Επανόρθωσης, είναι ότι οι προσπάθειές μας να κρατήσουμε την αγάπη του μακριά καταλήγουν στο μηδέν. Στο τέλος, η "έλξη της αγάπης για αγάπη" (T-12.VIII) αποδεικνύεται δυνατότερη από την έλξη της ενοχής για τον φόβο. Ο "Λαμπερός Ξένος" επομένως μιλάει σε μας και για μας, καθώς μας υπενθυμίζει ότι η αντίστασή μας στην αγάπη του Ιησού θα καταρρεύσει μπρος στο "Απαλό Του Κάλεσμα", και θα θυμηθούμε την αγάπη του και θα βρούμε τον Εαυτό μας.

Λαμπερός Ξένος

Ξένη μου φαινόταν η Αγάπη μου. Γιατί όταν ήρθε
Δεν Τον γνώρισα. Και μου φάνηκε
Σαν να ήταν ένας εισβολέας στην ειρήνη μου.
Δεν είδα τα δώρα που έφερνε, ούτε άκουσα
Την απαλή Του έκκληση. Προσπάθησα να Τον κλείσω έξω
Με κλειδαριές και κλειδιά που πάντως έπεσαν
Πριν τον ερχομό Του. Δεν μπορούσα να δραπετεύσω
Από την ευγένεια με την οποία με κοιτούσε.
Τον κάλεσα μέσα απρόθυμα, καί στράφηκα
Μακριά Του. Αλλά άπλωσε το χέρι Του
Και μου ζήτησε να Τον θυμηθώ. Μέσα μου
Ένα αρχαίο Όνομα άρχισε να αναδύεται και να εκρύγνεται
Στο μυαλό μου σαν χρυσάφι. Το φως με αγκάλιασε
Σε βαθιά ησυχία μέχρι που είπε την Λέξη,
Και τότε επιτέλους αναγνώρισα Τον Κύριό μου.

(Τα Δώρα Του Θεού)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ :

Πώς κάποιος μελετά Τα Μαθήματα Θαυμάτων
χωρίς να τα μαθαίνει πραγματικά.

Gloria και Kenneth Wapnick, Ph.D

Παρόλο που ο όρος **αντίσταση** σπάνια εμφανίζεται στα Μαθήματα Θαυμάτων, δεν παύει να είναι μια λέξη κλειδί για τους σπουδαστές στην διαδικασία της μάθησης των μαθημάτων της συγχώρεσης που αλλάζουν του νου και που είναι η κεντρική διδασκαλία των Μαθημάτων Θαυμάτων. Πραγματικά είναι ο μόνος όρος που μπορεί να εκφράσει ικανοποιητικά ένα φαινόμενο που βιώνεται από τους περισσότερους (αν όχι από όλους) τους μαθητές των Θαυμάτων σε κάποιο σημείο της εργασίας τους με αυτά. Είναι το φαινομενικά παράδοξο, από την μια πλευρά, της συνειδητής και πολύ σοβαρής προσπάθειας να μάθουν, να ζήσουν και να εξασκηθούν στα αξιώματα των Θαυμάτων κάτω από την καθοδήγηση του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος, ενώ από την άλλη, να βιώνουν τον συνεχή εκνευρισμό από το να **μην** κάνουν ακριβώς αυτό. Οι περισσότεροι πνευματικοί αναζητητές είναι εξοικειωμένοι με τις διάσημες λέξεις του Αποστόλου Παύλου, που εκφράζουν την ίδια αίσθηση εκνευρισμού : “Γιατί το καλό που θέλω να κάνω δεν το κάνω : αλλά το κακό που δεν θέλω να το κάνω, αυτό κάνω” (Ρωμαίους 7:19) . Αυτό το άρθρο ασχολείται με το θέμα της αντίστασης στην προσπάθεια των μαθητών των Θαυμάτων να εφαρμόσουν τις αρχές της συγχώρεσης όπως διδάσκονται από τον Εσωτερικό τους Δάσκαλο, το Άγιο Πνεύμα.

Όπως με τόσα άλλα θέματα που αγγίζουν την διαδικασία της θεραπείας στα Μαθήματα Θαυμάτων, η εργασία του Σίγκμουντ Φρόυντ μας προσφέρει πολλές αναλογίες που τονίζουν την σημασία της κατανόησης της δυναμικής του προβλήματος και της λύσης του. Πολύ νωρίς στην ψυχαναλυτική του δουλειά, ο Φρόυντ παρατήρησε ότι οι ασθενείς του δεν βελτιώνονταν, παρά τις επιγνώσεις που τους προσέφερε σαν την αιτία των νευρώσεών τους. Τελικά κατάλαβε ότι το πρόβλημα έγκειτο στο γεγονός ότι οι ασθενείς **δεν ήθελαν** να γίνουν καλύτερα, μια δυναμική που την ονόμασε **αντίσταση**:

*.....η (θεραπευτική) κατάσταση με οδήγησε αμέσως στην θεωρία ότι μέσω της ψυχολογικής μου εργασίας έπρεπε να ξεπεράσω μια ψυχολογική δύναμη εντός των ασθενών η οποία εναντιωνόταν στο να γίνουν συνειδητές οι παθογενετικές ιδέες.Αυτή η εργασία του να υπερβώ τις αντιστάσεις είναι η βασική λειτουργία της αναλυτικής θεραπείας.....
(Μελέτη πάνω στην Υστερία)*

Πράγματι, σε πολλά σημεία στα Μαθήματα Θαυμάτων ο Ιησούς μας κάνει γνωστό ότι **γνωρίζει** ότι θα βιώσουμε αντίσταση στις διδασκαλίες του. Παρουσιάζουμε κάποια από αυτά, αρχίζοντας από αυτήν την δήλωση από το “Κανόνες για Απόφαση” στο Κεφάλαιο 30 του κειμένου:

*Και αν συναντήσετε δυνατή αντίσταση και αδύναμη αφοσίωση, δεν είστε έτοιμοι. **Μην πολεμάτε τον εαυτό σας.** (T-30.I.1:6-7)*

Επανειλλημένα στο βιβλίο των Ασκήσεων ο Ιησούς μας προειδοποιεί για την ενδεχόμενη αντίσταση στις ριζοσπαστικές ιδέες που διδάσκει. Πράγματι, ακριβώς στην εισαγωγή δηλώνει :

Κάποιες από τις ιδέες που παρουσιάζονται στο βιβλίο ασκήσεων θα σας φανεί δύσκολο να τις πιστέψετε, και άλλες μπορεί να φανούν αρκετά εντυπωσιακές. Δεν έχει σημασία....Θυμηθείτε μόνον αυτό. Δεν χρειάζεται να πιστέψετε στις ιδέες, δεν χρειάζεται να τις δεχθείτε, και δεν χρειάζεται ούτε καν να τις καλωσορίσετε. Σε μερικές από αυτές μπορεί να αντισταθείτε έντονα. (W-p-I.IN.8:1-2;9:1-2).

Ένα άλλο παράδειγμα από το βιβλίο Ασκήσεων:

Ο νους σου δεν είναι πια εντελώς ανεκπαίδευτος. Είσαι αρκετά έτοιμος να μάθεις την μορφή της άσκησης που θα χρησιμοποιήσουμε σήμερα, αλλά μπορεί να διαπιστώσεις ότι θα συναντήσεις ισχυρή αντίσταση. Η αιτία είναι πολύ απλή. Καθώς εξασκείσαι με αυτόν τον τρόπο, αφήνεις πίσω σου όλα όσα πιστεύεις τώρα, και όλες τις σκέψεις που έχεις επινοήσει. Κυριολεκτικά αυτή είναι η απελευθέρωση από την κόλαση. Όταν όμως αυτή η απελευθέρωση γίνεται αντιληπτή μέσα από τα μάτια του εγώ σημαίνει την απώλεια του ποιός είσαι και την κάθοδο στην κόλαση. (W-p.I.44.5)

Στο Εγχειρίδιο των δασκάλων βρίσκουμε μια παρόμοια δήλωση από των Ιησού, να προειδοποιεί τους μαθητές του για τον φόβο που προκαλείται με την αποδοχή της διδασκαλίας του. Σ' αυτήν την περίπτωση είναι το αξίωμα ότι η αιτία της ασθένειας βρίσκεται στον νου και όχι στο σώμα :

Η αντίσταση σε αυτήν την συνειδητοποίηση είναι τεράστια, επειδή η ύπαρξη του κόσμου, έτσι όπως τον αντιλαμβάνεσαι, στηρίζεται στην αντίληψη ότι το σώμα παίρνει τις αποφάσεις. (M-5.II.1:7)

Η αντίσταση που αναφέρεται στα παραπάνω αποσπάσματα συνδέεται απ' αυθείας με τον φόβο του να χάσουμε την προσωπική μας ιδιαιτερότητα και την ατομική μας μοναδικότητα, η παραίτηση από τα οποία είναι το τελικό βήμα πριν κάποιος αφυπνισθεί από το όνειρο του διαχωρισμού.

Η αντίσταση – η ασυνείδητη προσπάθεια να σαμποτάρουμε το μόνο που μπορεί να μας βοηθήσει – είναι τόσο εκπληκτική που είναι σχεδόν απίστευτη, όπως ο ίδιος ο Φρόυντ παρατήρησε σε αυτόν τον έξυπνο, ημι-Πλατωνικό διάλογο με τον εαυτό του, παρμένο από το “Το Ερώτημα μιας Ερασιτεχνικής Ανάλυσης”, γραμμένο το 1926 :

Τότε θα είναι μοιραίο για σένα να κάνεις μια ανακάλυψη για την οποία θα είσαι απροετοίμαστος.

“Και ποιά θα μπορούσε να είναι;”

Ότι έχεις ξεγελαστεί από τον ασθενή σου. Ότι δεν μπορείς να βασιστείς ούτε στο ελάχιστο στην συνεργασία και την συμφωνία του. Ότι είναι έτοιμος να βάλει στον δρόμο της δουλειάς σας κάθε δυνατή δυσκολία – με άλλα λόγια ότι δεν έχει την παραμικρή επιθυμία να θεραπευθεί.

*“ Καλά! Αυτό είναι ό,τι πιο τρελλό που μου έχεις πει μέχρι τώρα.
Και ούτε καν το πιστεύω. Ο ασθενής που υποφέρει τόσο πολύ, που
παραπονιέται τόσο δραματικά για τα προβλήματά του, που κάνει μια
τόσο μεγάλη θυσία για την θεραπεία – λες ότι δεν θέλει να θεραπευθεί !
Σίγουρα δεν εννοείς αυτό που λες.”*

*Ηρέμησε! Το εννοώ. Αυτό που είπα ήταν η αλήθεια – όχι ολόκληρη η
αλήθεια, χωρίς αμφιβολία, αλλά ένα αξιοσημείωτο μέρος της. Ο ασθενής
θέλει να θεραπευθεί – αλλά θέλει επίσης να μην θεραπευθεί..... Οι ασθενείς
παραπονιούνται για την ασθένειά τους αλλά την εκμεταλλεύονται με όλη
τους την δύναμη. Και αν κάποιος προσπαθήσει να την απομακρύνει
από αυτούς την υπερασπίζονται όπως η κλασική λιονταρίνα το
μικρό της.*

Αυτό το φαινόμενο που είναι τόσο σαφές στον ψυχαναλυτή ή τον ψυχοθεραπευτή, δεν είναι πάντα αναγνωρίσιμο στις συζητήσεις πάνω στην πνευματική ζωή. Και πώς θα μπορούσε να μην είναι παρόν τόσο στους πνευματικούς αναζητητές όσο και στους ψυχοθεραπευόμενους ασθενείς, από την στιγμή που η αποδόμηση του συστήματος σκέψης της ενοχής, της αγωνίας, και του φόβου είναι κοινά και στους δύο τομείς; Και πώς θα μπορούσε η ακύρωση αυτής της αντίστασης να μην είναι ένα από τα πιο σημαντικά θέματα στο πνευματικό μονοπάτι κάποιου, από την στιγμή που το εγώ με το οποίο ταυτιζόμαστε όλοι είναι το εμπόδιο για την πρόοδό μας; Στο βιβλιαράκι: Ψυχοθεραπεία: Σκοπός, Διαδικασία και Πρακτική, ο Ιησούς σχολιάζει πάνω στους παράλληλους στόχους της θρησκείας και της ψυχοθεραπείας :

Η θρησκεία είναι εμπειρία, η Ψυχοθεραπεία είναι εμπειρία. Στα ανώτερα επίπεδα γίνονται ένα. Καμία δεν είναι η ίδια η αλήθεια , αλλά και οι δύο μπορούν να οδηγήσουν στην αλήθεια. Τί άλλο είναι απαραίτητο για να βρεθεί η αλήθεια, που να παραμένει τέλεια προφανής, εκτός από το να αφαιρεθούν τα φαινομενικά εμπόδια προς την αληθινή επίγνωση; (P-2.II.2:4-7)

Αυτά τα “φαινομενικά εμπόδια” είναι **η αντίστασή μας**, που περιγράφεται στο βιβλιαράκι, στο πλαίσιο του να διατηρήσει κάποιος την αίσθηση του εαυτού μπροστα στην απειλή της πραγματικά θεραπευτικής αλλαγής (P-2.in.3:3; P-2.I.2:4-9).

Έτσι βλέπουμε ότι ένα σημαντικό μέρος της αντίστασής μας στο να μάθουμε τις διδασκαλίες των Μαθημάτων Θαυμάτων είναι η ανάγκη μας να υποφέρουμε και να είμαστε ένοχοι, αυτό που ο Ιησούς αναφέρει στο βιβλιαράκι της Ψυχοθεραπείας σαν την προσκόλληση στην ενοχή, την περιθάλψή της και το σφιχταγκάλιασμά της, την τρυφερή της προστασία και την επαγρυπνούσα άμυνά της” (P-2.VI.1:3), ή στα παρακάτω λόγια του Φρόυντ, “η έντονη ανάγκη για τιμωρία” :

*..... η εντύπωση που προήλθε από την δουλειά της ανάλυσης (είναι)
ότι ο ασθενής που έχει αντίσταση συνήθως δεν έχει επίγνωση της
αντίστασης αυτής. Όχι μόνο το γεγονός της αντίστασης του είναι
ασυνείδητο, αλλά και τα κίνητρά του επίσης. Ήμασταν υποχρεωμένοι
να ανακαλύψουμε αυτά τα κίνητρα ή το κίνητρο, και με έκπληξη τα
εντοπίσαμε σε μια έντονη ανάγκη για τιμωρία..... Η πρακτική σημασία
αυτής της ανακάλυψης δεν είναι μικρότερη από την θεωρητική σημασία
της, επειδή η ανάγκη για τιμωρία είναι ο χειρότερος εχθρός των
θεραπευτικών μας προσπαθειών. Ικανοποιείται από τον πόνο που
συνδέεται με την νεύρωση, και γι' αυτόν τον λόγο είναι προσδεδεμένη*

γερά στο να είναι άρρωστος.... (Είναι η) “ανάγκη να είναι άρρωστος ή να πονάει” Ο ασθενής δεν πρέπει να γίνει καλά αλλά πρέπει να παραμείνει άρρωστος.

Η έλξη της ενοχής μέσα μας είναι κεντρική στις διδασκαλίες των Μαθημάτων Θαυμάτων πάνω στο σύστημα σκέψης του εγώ, επειδή η ενοχή γίνεται μάρτυρας στην φαινομενική πραγματικότητα του διαχωρισμού. Το βίωμα της τιμωρίας – πραγματικής ή φανταστικής – δικαιολογεί την πίστη μας στην ενοχή και επομένως ενδυναμώνει την βασική προϋπόθεση της ύπαρξης του εγώ. Το να την διώξουμε θα ισοδυναμούσε ουσιαστικά με το να διώξουμε την πίστη στην πραγματικότητα ενός ατομικού εαυτού, και έτσι **αντιστεκόμαστε** στο να το κάνουμε, χωρίς να αναφέρουμε την αντίσταση προς εκείνον (τον Ένα) που μας βοηθάει να το κάνουμε. Ο Ιησούς σχολιάζει αυτό το φαινόμενο, αναφερόμενος στην ίδια του την ζωή:

Πολλοί νόμιζαν ότι τους επιτέθηκα, ακόμα και όταν ήταν προφανές ότι δεν έκανα κάτι τέτοιο. Ένας παρανοϊκός μαθητής μαθαίνει παρανοϊκά μαθήματα. Αυτό που πρέπει να αναγνωρίσετε είναι ότι όταν δεν μοιράζεστε ένα σύστημα σκέψης, το καθιστάτε αδύναμο. Όσοι πιστεύουν σε αυτό, επομένως, το αντιλαμβάνονται σαν επίθεση εναντίον τους. Αυτό συμβαίνει επειδή ο καθένας αυτοπροσδιορίζεται από το σύστημα σκέψης του και κάθε σύστημα σκέψης επικεντρώνεται στο τι νομίζετε ότι είστε (Τ-6.V-B.1:5-9).

Είναι περιττό να πούμε ότι όταν πιστεύουμε ότι δεχόμαστε επίθεση νιώθουμε δικαιολογημένοι αν αντεπιτεθούμε, και σχεδόν πάντα **το κάνουμε**, κυριολεκτικά σε **αυτο-**άμυνα.

Και έτσι οδηγούμεθα σε ένα άλλο σημαντικό αποτέλεσμα της αντίστασης του μαθητή προς τα Μαθήματα Θαυμάτων : την ανάγκη να αποδείξουν ότι τα Μαθήματα έχουν λάθος. Κάτω από αυτήν την δυναμική βρίσκεται η ελπίδα ότι αν τα Μαθήματα είναι λάθος, τότε δεν είναι ανάγκη να κάνουμε αυτά που λένε και να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης του εγώ. Ο Φρόντ, επίσης, στο μνημειώδες έργο του “Η Ερμηνεία των Ονείρων” ξαναεπισημαίνει αυτό το ενδιαφέρον φαινόμενο που αφορά τους ασθενείς του : την ανάγκη τους να αποδείξουν ότι ο αναλυτής έχει λάθος:

Μια από τις δύο κινητήριες δυνάμεις σε τέτοια όνειρα είναι η επιθυμία να κάνω λάθος. Αυτά τα όνειρα εμφανίζονται συχνά στην πορεία των θεραπειών μου όταν ένας ασθενής είναι στην κατάσταση της αντίστασης προς εμένα. Και μπορώ να περιμένω σχεδόν με βεβαιότητα κάποιο όνειρο που προκαλείται αφού έχω εξηγήσει σε κάποιον ασθενή για πρώτη φορά ότι τα όνειρα είναι εκπληρώσεις ευχών. Πράγματι, είναι αναμενόμενο να συμβεί το ίδιο πράγμα σε κάποιους από τους αναγνώστες αυτού του βιβλίου : θα είναι πρόθυμοι να δουν κάποια από τις ευχές τους να ματαιώνεται σε ένα όνειρο μόνο και μόνο για να εκπληρωθεί η επιθυμία τους να κάνω λάθος.

Αυτή η μορφή αντίστασης όπως εκφράζεται από μαθητές των Θαυμάτων, μπορεί να πάρει την μορφή διαφωνίας με το υλικό, ειδικά εστιασμένη στην **μορφή** σαν ένα μέσον να αγνοήσουν την **ουσία**. Οι αναγνώστες του “Absence From Felicity: Η Ιστορία της Έλεν Σούκμαν και η Συγγραφή των Μαθημάτων Θαυμάτων “ του Κέννεθ Γουάπνικ μπορεί να θυμούνται την ιστορία που λέει εδώ για τις προσπάθειες της Έλεν να κάνει αυτό ακριβώς

στις πρώτες εβδομάδες της υπαγόρευσης. Θέματα χώρου εμποδίζουν την πλήρη αναφορά εδώ, αλλά είναι αρκετό να πούμε ότι η Έλεν χρησιμοποίησε κάποιο φαινομενικά γραμματικό λάθος του Ιησού σαν δικαιολογία απόρριψης του υλικού. Έγραψε:

Αυτό το πραγματικό γραμματικό λάθος με κάνει καχύποπτη για την γνησιότητα αυτών των σημειώσεων.

Η απάντηση του Ιησού, αρκετά συντομευμένη εδώ ήταν:

Ο λόγος που βγήκε έτσι, είναι επειδή προβάλεις.... τον δικό σου θυμό, που δεν έχει καμιά σχέση με αυτές τις σημειώσεις. Εσύ έκανες το λάθος, επειδή δεν αισθάνεσαι αγάπη, έτσι με θέλεις να φαίνομαι ανόητος, για να μην δώσεις προσοχή.

Επομένως, όταν οι μαθητές των Θαυμάτων **δεν** βιώνουν τα θετικά αποτελέσματα που “υπόσχεται” ο Ιησούς στα Μαθήματά του, δεν σημαίνει ότι τους κορόιδεψε. Μάλλον οφείλεται στην ασυνείδητη αντίστασή τους σε αυτά που λέει αληθινά. Όταν η Έλεν παραπονέθηκε στον Ιησού ότι δεν βοηθήθηκε από τις διδασκαλίες του, της απάντησε με τα ακόλουθα λόγια, που παρουσιάζονται εδώ στην επεξεργασμένη μορφή των δημοσιευθέντων Μαθημάτων:

Μπορεί να παραπονιέσαι ότι αυτά τα μαθήματα δεν είναι αρκετά συγκεκριμένα ώστε να τα καταλάβεις και να τα χρησιμοποιήσεις. Όμως ίσως να μην έχεις κάνει αυτά που συμβουλεύουν συγκεκριμένα. Αυτά δεν είναι μαθήματα στο παιχνίδι των ιδεών, αλλά στην πρακτική τους εφαρμογή. (T-11.VIII.5:1-3)

Και όπως είπε ο Κάσιος στον συν-συνομήτη του :

Το λάθος, αγαπητέ Βρούτε, δεν βρίσκεται στα άστρα μας, Αλλά μέσα μας.....(Ιούλιος Καίσαρας)

Ή όπως δηλώνει με τόση έμφαση ο Ιησούς κοντά στο τέλος του Κεφαλαίου 27 του κειμένου :

Το μυστικό της σωτηρίας δεν είναι τίποτα άλλο παρά αυτό : πως ό,τι κάνεις το κάνεις στον εαυτό σου. (T-27.VIII.10:1)

Ήταν σαφές στον Φρόντ, όπως ξεκαθαρίζει ο Ιησούς στα Μαθήματα Θαυμάτων, ότι μια κυρίως διανοητική κατανόηση κάποιου προβλήματος δεν είναι αρκετή. Μάλλον, είναι ουσιαστικό να ξεσκεπαστεί και να παρατηρηθεί η αντίσταση στο να παραιτηθείς από το πρόβλημα:

Είναι αλήθεια ότι τις πρώτες μέρες της αναλυτικής τεχνικής πήραμε μια διανοητική άποψη της κατάστασης.... Υπήρξε μια σοβαρή απογοήτευση όταν δεν ερχόταν η αναμενόμενη επιτυχία.... Πραγματικά, το να εκφράζει και να περιγράφει το καταπιεσμένο του τραύμα ούτε καν κατέληγε σε κάποια ανάμνηση του στον νου του... Μετά από αυτό, δεν υπήρχε άλλη επιλογή από το να σταματήσει να αποδίδει στο γεγονός της γνώσης, αυτής καθαυτής, την σημασία που

της έδινε προηγουμένως και να δώσει έμφαση στις αντιστάσεις που είχε κατά το παρελθόν σχετικά με την κατάσταση της μη γνώσης και οι οποίες ήταν ακόμα έτοιμες να υπερασπιστούν αυτήν την κατάσταση. Η συνειδητή γνώση.....ήταν αδύναμη μπροστά σε αυτές τις αντιστάσεις. (Φρόντ, Ξεκινώντας την θεραπεία).

Πώς απομακρύνουμε την αντίσταση; Ανακαλύπτοντάς την και δείχνοντάς την στον ασθενή..... Εάν σου πω: “κοίτα τον ουρανό! Υπάρχει ένα μπαλόνι!” θα το ανακαλύψεις πολύ πιο εύκολα παρά αν σου πω απλά να κοιτάξεις ψηλά και να μου πεις αν μπορείς να δεις κάτι. Με τον ίδιο τρόπο, ένας φοιτητής που κοιτάζει μέσα στο μικροσκόπιο για πρώτη φορά καθοδηγείται από τον καθηγητή του για το τί θα δει, αλλιώς δεν το βλέπει καθόλου, παρότι είναι εκεί και είναι ορατό. (Φρόντ, Εισαγωγικές διαλέξεις στην Ψυχανάλυση).

Αυτός είναι ο πυρήνας του μηνύματος της διδασκαλίας του Ιησού στα Μαθήματα Θαυμάτων : να ξεσκεπάσει το εγώ έτσι ώστε να μπορέσουμε να δούμε την ταύτισή μας με αυτό. Πραγματικά, η διαδικασία της παρατήρησης του εγώ είναι η ουσία της συγχώρεσης :

Η συγχώρεση είναι ακίνητη, και ήσυχα δεν κάνει τίποτα..... Κυρίως κοιτά και περιμένει, και δεν κρίνει. (W-pll.1.4:1,3).

Σε αυτό το πολύ σημαντικό κομμάτι του κειμένου, ο Ιησούς επεξηγεί την σημασία της “ανακάλυψης και υπόδειξης” του εγώ στους μαθητές του σαν προαπαιτούμενο της θεραπείας:

Κανείς δεν μπορεί να δραπετεύσει από τις ψευδαισθήσεις παρά μόνον αν τις αντικρύσει, διότι το να μην τις αντικρύσουμε είναι ο τρόπος να μείνουν προστατευμένες.... Είμαστε έτοιμοι να κοιτάξουμε από πιο κοντά το σύστημα σκέψης του εγώ επειδή μαζί κρατάμε το φως που θα το διαλύσει, και από την στιγμή που συνειδητοποιείς ότι δεν το θέλεις πια, πρέπει να είσαι έτοιμος..... Οι “δυναμικές” του εγώ θα είναι το μάθημά μας για λίγο, γιατί πρέπει να κοιτάξουμε πρώτα σ' αυτό για να δούμε πέρα απ' αυτό , από την στιγμή που το έχετε κάνει αληθινό. Θα ακυρώσουμε μαζί αυτό το λάθος ήσυχα, και μετά θα κοιτάξουμε πέρα από αυτό στην αλήθεια.

Τί άλλο είναι η θεραπεία παρά η απομάκρυνση όλων όσων στέκουν εμπόδια στον δρόμο της γνώσης; Και πώς αλλιώς μπορεί κανείς να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις αν δεν τις κοιτάξει κατάματα, χωρίς να τις προστατεύει; (T-11.V.1:1,3,5-2:2)

Ξαναλέω, το να αντικρύσεις το εγώ σημαίνει να αντικρύσεις την αντίσταση, συνειδητοποιώντας πόσο πολύ **θελήσαμε** το εγώ και όχι τον Θεό και τί μας έχει κοστίσει αυτή η επιθυμία για ιδιαιτερότητα. Μόνον τότε θα μπορέσουμε αληθινά να μετακινηθούμε πέρα από την αντίστασή μας και να βρούμε την ειρήνη του Θεού.

Τελικά, θα πρέπει να είναι σαφές ότι η διαδικασία της εξουδετέρωσης της αντίστασης παίρνει χρόνο, και απαιτεί την ήρεμη υπομονή που είναι ένα από τα χαρακτηριστικά όχι μόνον του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος αλλά και του προχωρημένου δασκάλου του Θεού (M-4.I-A,IV,VIII). Ο Φρόντ το αναγνώρισε σαφώς στην αναλυτική του δουλειά:

Πρώτα πρώτα, πρέπει να διευκρινήσουμε ότι μια φυσική (π.χ. Ψυχολογική) αντίσταση, ειδικά αν είναι σε ισχύ για μεγάλο διάστημα, μπορεί να διαλυθεί μόνο αργά και σταδιακά, και πρέπει να περιμένουμε υπομονετικά..... Πρέπει να δοθεί χρόνος στον ασθενή να εξοικειωθεί με αυτήν την αντίσταση με την οποία έχει πια γνωριστεί, να δουλέψει μαζί της για να την ξεπεράσει.... (Μελέτες πάνω στην υστερία).

Και σε αρκετά σημεία λέει ο Ιησούς στους μαθητές του, ότι στον κόσμο του χρόνου, η διαδικασία της αποδοχής της Επανόρθωσης μέσα από την συγχώρεση **πρέπει** να πάρει χρόνο, εξαιτίας του φανταστικού φόβου να ζήσεις χωρίς το εγώ. Οι τελευταίες παράγραφοι του Κεφαλαίου 1 του κειμένου, που στην αρχή απευθύνονταν στην **μελέτη** της Έλεν και του Μπιλ, έκαναν σαφές το πώς βλέπει ο Ιησούς την διαδικασία της μελέτης και της εφαρμογής των μαθημάτων κάτω από το φως του φόβου για το τι πραγματικά μας διδάσκει ως προς το να αφήσουμε το εγώ στην άκρη (**τα μέσα**) και να επιστρέψουμε στον Θεό (**το αποτέλεσμα**) :

Αυτή είναι μια εκπαίδευση του νου. Κάθε μάθηση απαιτεί συγκέντρωση της προσοχής και κάποια μελέτη. Μερικά από τα μεταγενέστερα τμήματα αυτής της εκπαίδευσης στηρίζονται κατ' εξοχήν σ' αυτά τα πρώτα τμήματα, γι' αυτό και απαιτείται προσεκτική μελέτη τους. Επίσης, θα τα χρειαστείς ως προετοιμασία. Χωρίς αυτήν, μπορεί να φοβηθείς ό,τι επακολουθεί και έτσι να μην το χρησιμοποιήσεις εποικοδομητικά. ...

Η σταθερή θεμελίωση είναι αναγκαία εξαιτίας της σύγχυσης μεταξύ φόβου και δέους στην οποία έχω ήδη αναφερθεί και η οποία συχνά εμφανίζεται. ... Κάποια από τα επόμενα βήματα αυτών των μαθημάτων απαιτούν μια πιο άμεση και απ' ευθείας προσέγγιση του ίδιου του Θεού. Δεν θα ήταν σοφό να κάνεις αυτά τα βήματα χωρίς προσεκτική προετοιμασία, διότι διαφορετικά το δέος θα το εκλάβεις ως φόβο, και έτσι η εμπειρία σου θα είναι περισσότερο τραυματική παρά ευεργετική. Στο τέλος η θεραπεία έρχεται από τον Θεό. Τα μέσα γι' αυτήν σου εξηγούνται προσεκτικά. Η αποκάλυψη μπορεί να σου φανερώσει κατά διαστήματα, το τέλος αλλά για να φθάσεις σε αυτό είναι απαραίτητα τα μέσα. (Τ-1.VII.4:1-5; 5:1,7-11).

Συζητώντας τα έξη στάδια της ανάπτυξης της εμπιστοσύνης – μια περίληψη του δρόμου της Επανόρθωσης - Εξιλέωσης – ο Ιησούς τονίζει την μεγάλη δυσκολία του μαθητή να κατακτήσει το τελικό στάδιο (την κατάκτηση του πραγματικού κόσμου).

Πίστευε ότι έχει μάθει να είναι πρόθυμος αλλά τώρα διαπιστώνει ότι δεν γνωρίζει για ποιό πράγμα προορίζεται η προθυμία. Και τώρα καλείται να ανέλθει σε ένα επίπεδο το οποίο όμως ίσως παραμένει απρόσιτο για πολύ πολύ καιρό. Πρέπει να μάθει να παραμερίζει κάθε κρίση, και να ζητά μόνο αυτό που πραγματικά θέλει σε κάθε περίπτωση. (Μ-4.Ι-Α.7:6-8)

Συμπερασματικά, λοιπόν, όπως ακριβώς έγινε σαφές στον Φρόντ έναν αιώνα πριν, και έκτοτε στους ψυχαναλυτές και θεραπευτές, πρέπει να γίνει σαφές σε όλους τους πνευματικούς αναζητητές ότι οι καλύτερες προθέσεις του κόσμου δεν είναι αρκετές να

επιτύχουν τον πνευματικό στόχο της αφύπνισής μας από το σκοτάδι (T-18.IV.2:1-2). Μάλλον , αυτό που απαιτείται είναι η προθυμία να εξετάσουν – **ήρεμα και υπομονετικά** – κάθε μορφή του συστήματος σκέψης του εγώ που ζητά να κρύψει το φως (T-24.in.2:1-2), πιο συγκεκριμένα την αντίστασή μας σε αυτό το ίδιο το φως. Στην εισαγωγή της Άσκησης 185 - “Θέλω την ειρήνη του Θεού” - λέει ο Ιησούς:

Να πεις αυτά τα λόγια δεν είναι τίποτα. Αλλά να τα εννοείς είναι το παν (W-pl.185.1:1-2).

Τα Μαθήματα Θαυμάτων, ευτυχώς για μας, μας βοηθούν να ανακαλύψουμε και να ενισχύσουμε το μέρος του νου μας (**τον ορθό νου**) που πραγματικά εννοεί αυτά τα λόγια, ταυτόχρονα μαθαίνουμε ότι το άλλο μέρος (**ο λάθος νους**) ποτέ δεν θα μας φέρει την ευτυχία και την ειρήνη που αληθινά λαχταράμε. Επομένως, ακολουθώντας την έκκληση του Ιησού να επιλέξουμε τον ορθό νου αντί του λάθους νου, το Άγιο Πνεύμα αντί του εγώ, η αντίσταση στο να χάσουμε τον ψευδαισθητικό μας εαυτό τελικά ξεπερνιέται. Και είμαστε ελεύθεροι! Και είμαστε ελεύθεροι επιτέλους!

Ο ΔΥΤΗΣ

Gloria kai Kenneth Wapnick, Ph.D

Στο προηγούμενό μας άρθρο στον “Φάρο”, στην έκδοση του Ιουνίου, συζητήσαμε την αντίσταση που έχουν σίγουρα οι μαθητές των Μαθημάτων Θαυμάτων όχι μόνο στο να κατανοήσουν τί διδάσκει ο Ιησούς, αλλά επίσης στο να εφαρμόσουν τις αρχές της συγχώρεσης στις καθημερινές τους ζωές. Σ' αυτό το άρθρο εξετάζουμε σε μεγαλύτερο βάθος μια πλευρά αυτής της αντίστασης: τον φόβο – με μια έννοια, τουλάχιστον, έναν δικαιολογημένο φόβο – να αντικρύσουν το σύστημα σκέψης του εγώ, της ενοχής και του μίσους.

Ο Φρειδερίκος Σίλλερ, ο μεγάλος γερμανός ποιητής, δραματουργός και άνθρωπος των γραμμάτων, έγραψε το 1797 μια μπαλάντα που την ονόμασε “Ο Δύτης”, η οποία εκτός Γερμανίας είναι ίσως πιο γνωστή σαν το μουσικό θέμα του Σούμπερτ. Είναι η τραγική ιστορία ενός νέου ιππότη που δέχεται την πρόκληση του βασιλιά και βουτά με επιτυχία στον βυθό μιας οργισμένης θάλασσας για να βρεί το χρυσό κόσμημα που το πέταξε εκεί ο Βασιλιάς. Δοκιμάζει την μοίρα του μια δεύτερη φορά όταν ο βάρβαρος Βασιλιάς του λέει ότι θα κερδίσει το χέρι της όμορφης βασιλοπούλας μόνον αν επαναλάβει την προηγούμενή του επιτυχία. Δυστυχώς αυτήν την φορά, ο νέος άνδρας δεν επιστρέφει από τον βυθό. Πρίν όμως από την μοιραία του βουτιά, λέει προφητικά στον Βασιλιά, μιλώντας για το ορμητικό ρεύμα από το οποίο μόλις γλύτωσε:

Επειδή εκεί κάτω είναι τρομακτικά
Και ο άνθρωπος δεν θα έπρεπε να βάζει σε πειρασμό τους θεούς·
Και δεν θα έπρεπε ποτέ να επιθυμήσει να δει
Αυτά που σπλαχνικά καλύπτουν με νύχτα και τρόμο.

Η εργασία του Σίλλερ ήταν μια συνεχής έμπνευση για τους γερμανούς διανοούμενους, παρότι τον θυμόμαστε σήμερα, όσοι δεν μιλάμε Γερμανικά, κυρίως μόνον για αυτό του το ποίημα, “Ωδή Στην Χαρά”, που έγινε αθάνατο από τον Μπετόβεν στην Ενάτη του Συμφωνία. Ανάμεσα σε αυτούς που εμπνεύστηκαν από τον Σίλλερ ήταν και ο Σίγκμουντ Φρόυντ και ο Καρλ Γιούγκ, ειδικά ο τελευταίος αναφέρεται στις παραπάνω τέσσερις γραμμές ότι αντικατοπτρίζουν “την πραγματική σημασία αυτού του βλέμματος στην άβυσσο της ανθρώπινης φύσης.” Μπορεί κανείς να διακρίνει εύκολα το βαθύτερο νόημα στους στίχους του Σίλλερ, και να δει εδώ να απεικονίζονται τα τρομακτικά βάθη της ανθρώπινης ψυχής – είναι τρομερό – και μετά την σχεδόν εξίσου τρομακτική άμυνα – νύχτα και τρόμος – που μας καθιστά ικανούς να επιβιώσουμε, έστω και μετά βίας, στον κόσμο.

Παρόλο που ο Φρόυντ ήταν ο πρώτος ψυχολόγος που εξέθεσε πλήρως τον τρόπο του ασυνείδητου νου του εγώ, σίγουρα δεν ήταν ο πρώτος που έκανε τέτοιες παρατηρήσεις. Ανάμεσα σε πολλούς πολλούς άλλους, μπορούμε να αναφέρουμε τον Γερμανό ρομαντικό ποιητή του 18ου αιώνα Νοβάλις, ο οποίος είπε: “Καθένας μας σίγουρα τρομοκρατείται

όταν ρίξει μια ματιά στα βάθη του νου.” Πράγματι, ο Φρόνυτ πραγματικά τρομοκρατήθηκε με αυτά που είδε στην αυτο-ανάλυσή του, καθώς και στην ασθενών του, και περιέγραψε το ασυνείδητο με επίθετα όπως *τρομερό, διεστραμμένο, πρωτόγονο, άγριο, σατανικό, αηδιαστικό, τερατώδες, επικίνδυνο, και φρικιαστικό*, και με φράσεις όπως *ένα καζάνι γεμάτο ξαφνικές εκκρήξεις, γεμάτο χάος, μισο-εξημερωμένους δαίμονες, περίεργα και απίστευτα πράγματα, και σατανικά πνεύματα*.

Στα Μαθήματα Θαυμάτων, βρίσκουμε επίσης τον Ιησού να μας δίνει συχνά μια ιδέα πάνω στην φύση της αβύσσου που είναι το τρομακτικό σύστημα σκέψης του νου του εγώ. Δεν είναι μια όμορφη εικόνα, Η ενοχή είναι άσχημη και ακόμα ασχημότερη, αντικαθρεφτίζοντας την τερατωδώς αμαρτωλή πράξη που ισχυρίζεται ότι εκφράζει αληθινά – τίποτα λιγότερο από την δολοφονία του Θεού και την σταύρωση του Υιού Του. Εδώ είναι δύο παραδείγματα που εκφράζουν τον τρόπο του μοχθηρού και δολοφονικού κόσμου της ενοχής. Προειδοποιώ τον αναγνώστη, είναι ένα πολύ δυνατό υλικό:

Οι αγγελιαφόροι του φόβου έχουν εκπαιδευτεί με τον τρόπο, και τρέμουν όταν ο κύριός τους τους καλεί να τον υπηρετήσουν. Γιατί ο φόβος είναι ανελέητος ακόμα και στους φίλους του. Οι αγγελιαφόροι του ένοχα φεύγουν σιωπηλά, μυστικά και με ενοχή, σε μια πεινασμένη αναζήτηση ενοχής, διότι κρατούνται παγωμένοι και πεινασμένοι και γίνονται πολύ μοχθηροί από το αφεντικό τους, που τους αφήνει να χορτάσουν μόνον με αυτά που του επιστρέφουν. Κανένα ίχνος ενοχής δεν ξεφεύγει από τα πεινασμένα μάτια τους. Και στην άγρια αναζήτησή τους για αμαρτία ορμούν σε ό,τι ζωντανό πράγμα βλέπουν, και το κουβαλάνε ουρλιάζοντας στο αφεντικό τους, για να καταβροχθισθεί. ... Θα σας φέρουν μήνυμα από οστά και δέρμα και σάρκα. Έχουν διδαχθεί να αναζητούν το φθαρτό, και να επιστρέφουν με στομάχια γεμάτα με σαπισμένα και αποσυντεθειμένα πράγματα. Γι' αυτούς αυτά τα πράγματα είναι όμορφα διότι φαίνεται να ανακουφίζουν τους άγριους πόνους της πείνας τους. Διότι είναι έξαλλοι από τον πόνο του φόβου, και θα απέτρεπαν την τιμωρία τους από εκείνον που τους εξαπολύει με το να του προσφέρουν ό,τι λατρεύουν. (T-19.IV-A.12:3-7; 13:2-5)

Το μίσος είναι συγκεκριμένο. Πρέπει να υπάρχει ένα πράγμα να του επιτεθεί. Ένας εχθρός πρέπει να γίνει αντιληπτός με τέτοια μορφή ώστε να μπορεί να αγγιχτεί και να ειπωθεί και να ακουστεί, και τελικά να σκοτωθεί. Όταν το μίσος τοποθετείται σε κάποιο πράγμα, απαιτεί τον θάνατό του....Ο φόβος είναι αχόρταγος, καταβροχθίζει ό,τι βλέπουν τα μάτια του, βλέποντας τον εαυτό του στο κάθε τι, και έχοντας την ανάγκη να στραφεί εναντίον του και να το καταστρέψει.

Όποιος βλέπει τον αδελφό του σαν ένα σώμα τον βλέπει σαν σύμβολο του φόβου. Και θα επιτεθεί, επειδή ό,τι βλέπει είναι ο δικός του φόβος έξω από αυτόν, έτοιμος να επιτεθεί, και ουρλιάζοντας να ενωθεί πάλι με αυτόν. Μην υποτιμάς την ένταση της οργής που γεννά ο προβληματικός φόβος. Στριγγλίζει από οργή, και γρατζουνίζει τον αέρα με φρενιασμένη ελπίδα να φθάσει τον πλάστη του και να τον καταβροχθίσει (W-pl.161.7:1-8:4).

Αυτός ο εσωτερικός κόσμος του τρόμου είναι τόσο αφόρητος που χρειάζεται μια άμυνα για να μας προστατεύσει. Και έτσι το εγώ μας υπόσχεται προστασία από αυτά τα **τρομακτικά βάθη** μόνο αν ακολουθήσουμε τον απατηλό σύμβουλό του και

δραπετεύσουμε στον κατασκευασμένο από αυτό κόσμο, το υλικό σύμπαν : το τρομακτικό σπίτι των σωμάτων, των ιδιαίτερων σχέσεων, και του θανάτου. Και ακόμα αυτός ο κόσμος φαίνεται να είναι έξω από τους ένοχους νόες μας, και έτσι ταυτιζόμενοι με αυτόν αισθανόμαστε επιφανειακά ανακούφιση και ασφάλεια από την υποτιθέμενη αμαρτία μας. Σε αρκετά σημεία αναφέρονται τα Μαθήματα σε αυτά – στο πρόβλημα του εγώ και στην απάντησή του – σαν δύο όνειρα : το όνειρο του κόσμου (το σώμα) που καλύπτει το μυστικό όνειρο του εγώ (τον νου) (π.χ., T-27.VII.11:4-12:6). Δανειζόμενοι πάλι την φαντασία του Σίλλερ, μπορούμε να πούμε ότι ο εξωτερικός κόσμος του τρόμου καλύπτει την φοβισμένη εσωτερική θάλασσα του τρόμου. Έτσι, μας προσφέρεται διπλή προστασία αυτού που το εγώ δεν θα μας άφηνε ποτέ να δούμε **πραγματικά**. Διότι πέρα από τους δίδυμους κόσμους του του τρόμου και του τρόμου βρίσκεται ο μυστικός φόβος του εγώ : ότι θα μπορούσαμε να φθάσουμε στο να αναγνωρίσουμε την Αγάπη Του Θεού που είναι η αληθινή μας πραγματικότητα και το αληθινό μας Σπίτι, που αντιπροσωπεύονται στους διαχωρισμένους νόες μας από το Άγιο Πνεύμα. Μάλιστα κανένας δεν μπορεί να αφυπνιστεί σε αυτήν την Αγάπη χωρίς πρώτα να περάσει μέσα από τους δύο κόσμους των ονείρων, όπως βλέπουμε σ' αυτό το κομμάτι από το ποίημα, *Τα Δώρα Του Θεού*, το οποίο εκφράζει σαφώς τον φόβο να κοιτάξουμε στο πρώτο όνειρο:

*Αυτά (τα όνειρα του κόσμου) ευχαριστούν για λίγο τον φοβισμένο
ονειρευτή, και δεν τον αφήνουν να θυμηθεί το πρώτο όνειρο
(το όνειρο του νου για την αμαρτία, την ενοχή και τον φόβο – του Σίλλερ
το “στο βάθος είναι τρομακτικά”) το οποίο του ξαναπροσφέρει τα δώρα του
φόβου. Η φαινομενική ανακούφιση από τα δώρα των ψευδαισθήσεων
είναι τώρα η πανοπλία του (το κάλυμα από νύχτα και τρόπο του Σίλλερ) ,
και το ξίφος που κρατάει για να τον σώσει από το να ξυπνήσει. Διότι πριν
μπορέσει να ξυπνήσει, είναι αναγκασμένος να φέρει πρώτα στον νου του
το πρώτο όνειρο άλλη μια φορά .*

Εξαιτίας αυτού του φόβου – ολοκληρωτικά κατασκευασμένου, αν και άγνωστου σε μας – καταφεύγουμε μέσα στον υλικό κόσμο των ψευδο-προβλημάτων και ψευδο-απαντήσεων, της φαινομενικής ζωής και του φαινομενικού θανάτου, και παραμένουμε ακόμα μακρύτερα από την αλήθεια που είναι θαμμένη στον νου μας κάτω από τα δύο όνειρα. Έτσι, αυτός ο χείμαρος που αποτελεί το μυστικό όνειρο δεν αναγνωρίζεται, καθώς επιλέγουμε να **μην** καταδυθούμε. Είναι ένας αμετάβλητος ψυχολογικός νόμος, πάντως, ότι ό,τι παραμένει στο ασυνείδητο μη εκτεθειμένο, ενισχύεται μέσα μας, και σηκώνει μόνο το άσχημο κεφάλι του στις καθημερινές μας ζωές. Οι επικρίσεις μας για τον εαυτό μας “οι μυστικές αμαρτίες και τα κρυμμένα μίση” (T-31.VIII.9:2), προβάλλονται έξω με την μορφή της επίκρισης, καταδίκης και την ανάγκη να κριτικάρουμε και να βρίσκουμε λάθη – όλα αυτά είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα αυτής της “προστασίας” από την δική μας έλλειψη συγχώρεσης:

*Η σκέψη που δεν συγχωρεί προστατεύει την προβολή, σφίγγοντας
τις αλυσίδες της, ούτως ώστε οι διαστρεβλώσεις να είναι πιο
καλύμμένες και πιο δυσδιάκριτες, λιγώτερο προσεγγίσιμες στην
αμφιβολία και πιο προστατευμένες από την λογική. (W-pII.1.2:3).*

Όπως παρατήρησε ο Γιούνγκ, στην συζήτηση για τις τραγικές επιπλοκές της άρνησης του ασυνείδητου (ή της “σκιάς”):

Ο “άνθρωπος χωρίς σκιά” είναι στατιστικά ο πιο κοινός τύπος

ανθρώπου, κάποιος που φαντάζεται ότι είναι πραγματικά μόνον αυτό που θέλει να ξέρει για τον εαυτό του. Δυστυχώς ούτε ο καλούμενος θρησκευόμενος ούτε εκείνος με επιστημονικό υπόβαθρο αποτελούν εξαίρεση σ' αυτόν τον κανόνα.

Στα λόγια του “Το Τραγούδι της Προσευχής” , που συνοδεύει τα Μαθήματα Θαυμάτων, η περιγραφή του Γιούνγκ τονίζει την μισητή δυναμική της “συχώρεσης-για-να-καταστρέψει”, στην οποία οι άνθρωποι πιστεύουν συνειδητά ότι αγαπούν, συγχωρούν, και έχουν ειρήνη, όταν αυτό που πραγματικά κάνουν είναι να προβάλλουν το ασυνείδητο μίσος τους στον κόσμο.

Δυστυχώς, η ιστορία των θρησκειών και των εθνών του κόσμου είναι πλημμυρισμένη – τόσο η παλαιότερη όσο και η σύγχρονη – από ποτάμια αίματος στο όνομα τέτοιων φαινομενικών ποιοτήτων όπως η αγάπη, η συγχώρεση και η ειρήνη. Θα ήταν δύσκολο να υποβαθμιστούν οι τραγικές συνέπειες (Τ-3.Ι.2:3) τέτοιας άρνησης, και ο κόσμος μας παρέχει οδυνηρή μαρτυρία της αποτελεσματικότητάς της. Επομένως είναι ουσιαστικό να κατανοηθεί αυτή η δυναμική έτσι ώστε να διορθωθεί τελικά το λάθος. Αν δεν γίνει η **εσωτερική** εργασία της συγχώρεσης, να ζητήσουμε από το Άγιο Πνεύμα την βοήθειά Του στο να αποδεχθούμε την διόρθωσή Του **στον νου μας για τις λάθος σκέψεις μας** , να μάθουμε την αποδοχή της Επανόρθωσης για μας, τότε είναι σαν πρόσκληση στο εγώ να κρύψει την δική του ψευτο-πραγματικότητα της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και του μίσους πίσω από τον μανδύα της ευπρέπειας – εξίσου ψευδαισθητικής – της πνευματικότητας και της θρησκείας. Και όλη την ώρα που είμαστε τόσο σίγουροι ότι η θέση μας είναι σωστή και δίκαιη, κρύβουμε το καζάνι του μίσους που βράζει, και που βρίσκεται στον ωκεανό ακριβώς κάτω από το κατώφλι της επίγνωσής μας.

Έτσι, μπορούμε να μελετάμε τα Μαθήματα Θαυμάτων όπως μας ζητάει ο Ιησούς να είμαστε δύτες, εννοώντας ότι μας ζητάει να κρατάμε το χέρι του καθώς βουτάμε – αν και απαλά και προσεκτικά – μέσα στην άβυσσο του συστήματος σκέψης του εγώ. Με την αγάπη του στο πλευρό μας, βγάζουμε στο φως τον φαινομενικά ορμητικό χείμαρο της αμαρτίας, της ενοχής, του φόβου και του φόνου που βρίσκεται **ευσπλαχνικά** ακριβώς κάτω από το σκέπασμα **της νύχτας και του τρόμου** του κόσμου – τον φαινομενικό πόνο του να ζεις σ' αυτόν τον υλικό κόσμο της ιδιαιτερότητας και του μίσους. Και έτσι , ο μόνος τρόπος να ανταποκριθούμε αληθινά στην καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος είναι να ξανακάνουμε μαζί Του την τρελή πορεία μέσα στον παραλογισμό, **ανεβαίνοντας** τώρα την σκάλα που ο διαχωρισμός μας έβαλε να **κατέβουμε** (Τ-18.Ι.8:3-5; Τ-28.ΙΙΙ.1:2), αφού **πρώτα** αναγνωρίσουμε ότι **είμαστε** κάτω, και τί ακριβώς σημαίνει το ότι είμαστε κάτω. Η διαδικασία της συγχώρεσης, επομένως, μας καλεί να εξετάσουμε – χωρίς επίκριση – τον σκιώδη κόσμο των ιδιαίτερων σχέσεών μας που είναι ο καθρέφτης του εσωτερικού κόσμου της βαριάς σκιάς της ενοχής. Αυτός είναι ο προερχόμενος από την ενοχή κόσμος που θα βλέπαμε τότε:

Η αποδοχή της ενοχής μέσα στον νου του Υιού του Θεού ήταν η αρχή του διαχωρισμού, όπως η αποδοχή της Επανόρθωσης – Εξιλέωσης είναι το τέλος του. Ο κόσμος που βλέπεις είναι το ψευδαισθητικό σύστημα αυτών που τρελλάθηκαν από την ενοχή. Κοίταξε προσεκτικά αυτόν τον κόσμο, και θα συνειδητοποιήσεις ότι έτσι είναι. Επειδή αυτός ο κόσμος είναι το σύμβολο της τιμωρίας, και όλοι οι νόμοι που φαίνονται να τον κυβερνάνε είναι οι νόμοι του θανάτου. Τα παιδιά γεννιούνται σ' αυτόν μέσα από τον πόνο και σε πόνο. Η ανάπτυξή τους συνοδεύεται από βάσανα, και μαθαίνουν την πίκρα, τον χωρισμό και τον θάνατο. Ο νους τους φαίνεται να είναι παγιδευμένος μέσα στους εγκεφάλους τους, και οι δυνάμεις τους να τους

εγκαταλείπουν όταν πληγώνονται τα σώματά τους. Φαίνονται να αγαπούν, αν και εγκαταλείπουν και εγκαταλείπονται. Φαίνεται να χάνουν αυτό που αγαπούν, ίσως η πιο παρανοική πεποίθηση από όλες. Και τα σώματά τους μαραίνονται και ασθμαίνουν και τοποθετούνται μέσα στο χώμα, και δεν υπάρχουν πια. Και κανείς δεν είναι που δεν σκέφτηκε ποτέ ότι ο Θεός είναι βάρβαρος. (T-13.Εισ.2).

Και έτσι, κρατώντας το χέρι του Αγίου Πνεύματος, αν μπορούμε να το φανταστούμε, οδηγούμεθα στα βάθη του συστήματος σκέψης του εγώ – την άμυνα **ενάντια** στην διόρθωση του Αγίου Πνεύματος – αλλά το εγώ (το σύμβολο του φόβου μας) αντιπαλεύει για να διατηρήσει την ταυτότητά του. Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν ότι πρέπει να κοιτάξουμε στο σκοτάδι που πιστεύουμε ότι είναι στον νου μας, αλλά το εγώ μας λέει σε απάντηση ότι αν το κάνουμε, θα πετρώσουμε και θα καταστραφούμε, όπως τα θύματα της Μέδουσας. Αυτή η πλευρά του αμυντικού οπλοστασίου του εγώ, πρέπει να αναγνωριστεί σαν το τέχνασμα που είναι, αλλιώς θα φοβόμαστε πάντα αυτό το επόμενο βήμα, πράγμα που οδηγεί αναμφίβολα στο να επιλέγουμε την “συγχώρεση-για-καταστροφή” του εγώ, με την οποίαν, ξανά, κάνουμε επίθεση αλλά την ονομάζουμε αγάπη, συγχώρεση και ειρήνη – αντί για την αληθινή συγχώρεση που μας προσφέρει το Άγιο Πνεύμα. Αυτές δεν είναι παρά μερικές ακόμα εκφράσεις της τακτικής του εγώ να εμπνεύσει φόβο:

Καθώς πλησιάζετε στην Αρχή των Όλων, αισθάνεστε τον φόβο της καταστροφής του συστήματος σκέψης σας μέσα σας σαν να ήταν ο φόβος του θανάτου (T-3.VII.5:10).

Το εγώ, είναι επομένως, πολύ πιθανόν να σας επιτεθεί όταν αντιδράτε με αγάπη, επειδή πιστεύει ότι δεν έχετε αγάπη και λειτουργείτε αντίθετα με την κρίση του. Το εγώ θα επιτεθεί στα κίνητρά σας μόλις φανεί ότι αυτά δεν συμφωνούν με την αντίληψή του για σας. Τότε είναι που θα στραφεί απότομα από την καχυποψία στην μοχθηρότητα, καθώς αυξάνεται η αβεβαιότητά του (T-9.VII.4:5-7).

Καθώς το φως έρχεται πιο κοντά σας τρέχετε προς το σκοτάδι, μαζεύετε σε μιαν άκρη μακριά από την αλήθεια, άλλοτε οπισθοχωρώντας κάτω από κάποια μικρότερη μορφή φόβου και άλλοτε κάτω από πλήρη τρόπο. (T-18.III.2:1)

Δυνατά σας φωνάζει το εγώ να μην κοιτάξετε μέσα σας, γιατί αν το κάνετε τα μάτια σας θα ρίξουν φως στην αμαρτία και ο Θεός θα σας κεραυνοβολήσει τυφλώνοντάς σας. Και αυτό το πιστεύετε και έτσι δεν κοιτάτε.... Πραγματικά δυνατά το ισχυρίζεται αυτό το εγώ. Πάρα πολύ δυνατά και πάρα πολύ συχνά. (T-21.IV.2:3-4,6).

Παρόλα αυτά ένα όνειρο δεν φεύγει από την πηγή του, που είναι πάντοτε ο νους του ονειρευτή: εκεί που το όνειρο αρχίζει και στο μόνο μέρος που μπορεί πραγματικά να ακυρωθεί. (T-27.VII.12:6). Κοιτάζοντας μέσα μας με τον Ιησού, συνειδητοποιούμε, ευτυχώς, ότι αυτός ο φόβος δεν είναι παρά μια επινόηση (κατασκευή): το εγώ **δεν** είναι αυτή η στροφιλιζόμενη μάζα χαοτικής και σατανικής ενέργειας αλλά όπως η μαγεμένη μάγισσα στον Μάγο του Οζ, απλά μια ασήμαντη και άκακη μάζα από τίποτα που διαλύεται στην γλυκειά παρουσία της αλήθειας. Είναι η απλή αλλαγή του νου – από το εγώ στο Άγιο Πνεύμα – που αφαιρεί την “πραγματικότητα” από το σύστημα σκέψης του εγώ. Έτσι ο

Ιησούς μας παρακινεί να κοιτάξουμε στο φαινομενικό περιεχόμενο του μυστικού ονείρου (Τ-17.IV.9:1), και μας ενθαρρύνει να μην φοβηθούμε αυτό που απλά **φαίνεται** να βρίσκεται μέσα μας :

Επομένως, μην φοβάστε, γιατί αυτό το οποίο θα κοιτάτε είναι η πηγή του φόβου και έχετε αρχίσει να μαθαίνετε ότι ο φόβος δεν είναι πραγματικός. (Τ-11.V.2:3).

Μην φοβόσαστε να κοιτάξετε μέσα σας. Το εγώ σας λέει ότι όλα είναι μαύρα από την ενοχή μέσα σας και σας ζητά να μην κοιτάξετε. Αντίθετα, σας προτρέπει να κοιτάξετε τους αδελφούς σας και να δείτε την αμαρτία σ' αυτούς. Αυτό όμως δεν μπορείτε να το κάνετε χωρίς να παραμείνετε τυφλοί. Επειδή αυτοί που βλέπουν τους αδελφούς τους μέσα στο σκοτάδι της ενοχής με το οποίο τους σαβανώνουν, φοβούνται υπερβολικά να κοιτάζουν το φως μέσα τους. Μέσα σας δεν βρίσκεται αυτό που πιστεύετε ότι βρίσκεται και στο οποίο εναποθέσατε την πίστη σας. Μέσα σας βρίσκεται το ιερό σημάδι της τέλειας πίστης που ο Πατέρας σας έχει σε σας. ... Μπορείτε εσείς να δείτε ενοχή εκεί που ο Θεός γνωρίζει ότι υπάρχει τέλεια αθωότητα ; Μπορείτε να αρνηθείτε την γνώση Του αλλά δεν μπορείτε να την αλλάξετε. Κοιτάξετε λοιπόν, το φως που Αυτός έθεσε εντός σας και μάθετε ότι αυτό που φοβόσαστε ότι υπήρχε εκεί έχει αντικατασταθεί από την αγάπη. (Τ-13.IX.8:1-7,11-13).

Όταν τελικά καταδυθούμε μέσα στον νου μας αλλάζοντας την αντίληψη για τις σχέσεις μας, έχοντας σαν οδηγό μας και ασφάλεια μας την αγάπη του Ιησού, συνειδητοποιούμε με ευγνωμοσύνη ότι πράγματι δεν υπήρχε τίποτα εκεί – τίποτα να φοβηθούμε, τίποτα που να χρειαστεί να αμυνθούμε. Μόνον τότε καταλαβαίνουμε ότι το πολύτιμο κόσμημα και η όμορφη πριγκίπισσα είναι **ήδη** ο θησαυρός μας - που βρίσκονται μέσα στον νου μας, όχι στον κόσμο. Να τα αποδεχθούμε, όχι να τα κερδίσουμε. Και δίνουμε ευχαριστίες “επειδή για όλο αυτό δεν εγκαταλείψαμε **τίποτα!** “ (Τ-16.VI.11:4) .

Μετάφραση Ζαχαρούλα Κάπτουλα-Κουντουριώτη
Διορθώσεις – Επιμέλεια Ιουλία Πισσούλη

